

ОПШТЕНАРОДНИМ СТВАРАЛАШТВОМ – ПРОТИВ ЈАЛОВОГ СТРАНЧАРЕЊА

Недавно је један текст објављен на личном блогу, ауторовог познаника изазвао мноштво реакција не само на „патриотској блогосфери“ којој је намењен већ и у тој опцији ненаклоњеним новинарским удружењима и гласилима. „Из другог табора“ су чак призивали репресивни апарат, да се покрене и заштити нам милу и драгу људско-правашку жабокречину.

Не чуди бројност ових реакција јер и сам наслов је веома интригантан: „Само снајпер Србију спасава“. Наравно, мисли се као политичко решење.

Овом приликом не бих улазио у раскољниковске дилеме, које ни сам аутор не помиње, нити себе препоручава као човека оштрог ока и сигурне руке. Схватам овакав позив као метафорички крик очајника, који види да се сурвавамо у пропаст а решења нема. „То је једина озбиљна политичка концепција“, прокоментарисао је овај текст/случај, један мој пријатељ.

Да ли је баш тако, јесмо ли све пробали, да ли смо исцрпели све политичке опције па нам сад остаје само „снајпер“, односно политички нихилизам, који нема алтернативу? Пробали смо све осим да судбину узмемо у своје руке. На власти су се изређали и курта и мурта, али нисмо имали народну власт.

Како ћемо је имати кад се и нисмо борили за народну самоуправу, која би била израз самосвојности и самовластности. Ризикујући да испаднем наиван казаћу да постоји озбиљна политичка опција пре „снајпера“ и да се она зове народна самоуправа.

Народна самоуправа има две димензије: хоризонталну и вертикалну. Хоризонтална димензија представља простирање власти на одређеној територији а вертикална начин управљања највишим државним органом народним представништвом – скупштином или сабором.

Остваривање народне самоуправе није питање децентрализације државне управе већ могућности да људи са одређене територије узму стварно учешће у одлучивању која се тичу њихових живота, а не да буду „топовско месо“ предизборних кампања. То би се могло остварити када бисмо стварно имали општине у правом

значању те речи. Општина то је организација у којој једна заједница решава ствари од општег значаја. Ово што ми данас називамо општином је округ око једног, углавном, већег града у којем се појам заједнице потпуно изгубио или је обесмишљен у оквиру месних заједница, које ингеренције имају колкио и добровољна ватрогасна друштва.

Изгубили смо сеоску општину, а градови који су општински центри су сувише велики да би се уочавала веза између власти и конкретног живота и реалних потреба. Зато су наше „локалне самоуправе“ затрпане ЛАП-овима, „локалним акционим плановима“, који подсећају на некадашње петолетке, јер су у својој суштини мртва слова на папиру. У таквој ситуацији потемкинових села од самоуправе најбоље пливају професионални политичари, који без ичије контроле несметано крчме локални буџет и средства јавних и комуналних предузећа.

Други још важнији аспект народне самоуправе јесте начин бирања народних представника. Овај аспект је важнији из простог разлога, јер се на тај начин народна самоуправа простира на целу државу, која тако постаје стварни сервис народних интереса, што, ваљда и јесте смисао демократије. Садашња државна управа је сервис политичких партија. Појавила се идеја да број посланика треба са 250 смањити на 150. Овакав какав је парламент се комотно може укинути, јер практично не одлучује ни о чему. Законе предлаже Влада а посланици само дижу руку. Опозициони посланици да би одиграли своју улогу или из неког личног интереса, претходно пљују и омаловажавају те предлоге али стварне контроле ту нема. А, конкретно у садашњем српском парламенту ни стварне жеље да се води другачија политика.

Основни закон Отаџбине и основни начин остваривања народне самоуправе јесте да најбоље снаге ума и карактера узму учешће у државним пословима. Како то да се изведе? „СТРУЧНОСТ ПРЕ ПОЛИТИКЕ“! Да се сетимо предизборног слогана једне мени неомиљене партије, из ко зна које године. То што они тај слоган нису провели у дело и што су, отворено водили

Општенародним стваралаштвом...

макијавелистичку политику, односно једно причали а друго радили и себи то уписивали у врлину, не значи да слоган није исправан.

Њега потврђује и разрађује један проглас, који је недавно једна друга политичка партија (која је била у власти са претходном) послала као писмо одређеним струковним удружењима. Навешћу један мањи део тог писма/проглас:

„Уверени смо да је једини пут за оздрављење наше државе у томе да одлучујућу реч у дефинисању програма мера за излазак из кризе имају они који раде и доказали су се у свим сферама постојања државног организма.”

Ова два цитата, односно слоган и цитат који сам навео, да чак и они против којих је „основни закон Отаџбине” директно усмерен, увиђају неопходност примене овог закона. Кад то кажу људи из партија, онда ми томе немамо шта да додамо или одузмемо.

Само, се поставља питање да ли то партије, односно било која партија, чак и најдобро-намернија може да спроводе у дело. Питање је наравно реторско а одговор негативан. Партија је по својој суштини, по својој природи збирни интерес личних интереса једне групе људи – дакле КЛАН. Клановска политика по дефиницији онемогућава општенародну политику која једино може да изрази народну самоуправу. Само на основу природне поделе рада могу се добити стварни народни представници. Партијске поделе су вештачке и стварају „политику наших људи”, која и доводи до ситуације „сјаши курта да узјаше мурта”.

Да би се водила општенародна политика која захвата целокупни народ као основна претпоставка јесте промена владајућег духа. Дух себичности, материјализма и индивидуализма мора да буде замењен духом саборности који увиђа неминовност органске стварности живог народног бића и неопходност његовог остварења.

Само тако, преображен, са враћеном вером у идеале, који су од вајкада били наши светионици, наш народ ће добити самопуздање неопходно за управљањем сопственом судбином. Така ћемо стећи одговорност за сопствено постојање.

Србија

Ненад Адамовић

ИЗ САДРЖАЈА

„Србија је одвратна земља”.....	3
Протесте у Црној Гори треба сви да подрже.....	5
Негативне последице везивања за ЕУ.....	7
Путин у УН: ИСИС нису глупљи од вас.....	9
Руска идеја 21. века.....	17
САД покренуо своју миграцију.....	19
Уништење Русије – циљ Вашингтона.....	21
Алексијевић – Нобел са антируским укусом.....	25
Седам заблуда о емигрантима – Србија плаћа цех. . .	27

Амбасада САД: Провокативан приступ затвара путеве сарадње

Америчка амбасада у Београду позвала је данас све стране да се у дијалогу Београда и Приштине усредсреде на суштину спорних питања, као што су настојања Косова да се придружи УНЕСКО, избегавајући при том провокативан приступ који затвара путеве сарадње.

Како се наводи у саопштењу, Сједињене Државе снажно подржавају аспирације Србије да се придружи Европској унији.

„Ми поздрављамо посвећеност Председника Владе (Александра) Вучића да се овим путем настави, а коју је изразио током састанка са шефом Делегације ЕУ и амбасадорима Квинте”, наводи Амбасада САД.

Такође, истиче се да САД „као једна од страна која подржава Србију у овом процесу, разуме напоран рад на спровођењу тешких реформи које су неопходне да се постигне овај циљ”.

„Сједињене Државе такође подржавају дијалог Србије са Косовом. Овај процес укључује сложена и тешка питања о којима је постигнут значајан напредак...

Сједињене Државе ће наставити да раде са Србијом како би се остварила њена будућност у Европској унији и како би се подржали мир и стабилност у региону, закључено је у саопштењу.. (Танјуг, 16.10.2015.).

Амбасадор напустио прославу СНС–а док је говорио Кустирица

Амбасадор Велике Британије у Србији Денис Киф напустио је данас салу у "Сава центру" у Београду, током обежавања седам година од оснивања Српске напредне странке (СНС), у тренутку док је за говорником био прослављени српски режисер Емир Кустирица.

Киф је салу напустио у тренутку када је Кустирица рекао да није случајно то што је Србији баш Британац донео вест да улазак у ЕУ значи признавање Косова, односно да није чудо што Србији ултиматум доносе Британци, јер су то и раније радили.

Послије интервенције чланова СНС–а, британски амбасадор се вратио у салу, пише "Спутњик".

На почетку прославе, руски амбасадор у Србији, Александар Чепурин дочекан је у сали овацијама, апалуз је трајао више од минут, а срдечно је поздрављен и кинески амбасадор Ли Манчанг. На крају прославе, Александар Вучић позвао је окупљене да све амбасадоре у сали поздраве великим аплаузом.

Главни и одговорни уредник листа "Данас" Зоран Пановић је, коментаришући излазак британског амбасадора из сале, за РТС оценио да је "све то део велике представе Вучићеве".

– Вучић је сигурно знао шта ће рећи Кустирица. Кустирица сигурно није могао да одржи проевропски говор „Представа где су сви на неки начин задовољни". (Срна. 17.10.2015).

СРБИЈА ЈЕ „ОДВРАТНА” ЗЕМЉА – А НАРОД „ПРЉАВ” И „ЛЕЊ”

Има ли у Србији елите? Увек постоји елита у функционалном смислу. То су они који држе кључне положаје у политици, економији и култури – људи на врху друштва.

Али, постоји и други, нормативни појам елите, по коме *у елиту спадају најбољи у својим професијама*, при чему они – да би били елита, а не само добри стручњаци – *морају да буду морални и сазнајни врх заједнице*. То значи да ти људи морају озбиљно да брину о својој заједници. Прво, да добро разумеју свет у коме живе, како не би донели погрешне одлуке, важне за судбину своје заједнице. И друго, да буду спремни да се ангажују – да не кажем да се жртвују – како би унапредили заједницу до које им је стало.

Невоља са српским друштвом је, по мишљењу многих, а и ја бих се са тим сложио, постојање знатног раскорака између тако схваћене нормативне елите, и оне фактичке, функционалне елите која управља Србијом. Овдашња фактичка елита, наиме – политичка, економска и културна, великим делом заправо је колонијална. Она слабо прикрива да презире свој народ и да радо учествује у његовом оробљавању и експлоатацији.

За мене је карактеристичан случај директорке Културног центра Београда која је, пошто је смењена са функције, за „Слободну Европу” водила дневник у коме је, као реакцију на своју смену, записала реченицу која дословце гласи: „Колико је ова земља одвратна”!

Пазите, реч је о особи која припада функционалној елити Србије, пошто обавља врло важну јавну дужност за српску културу. Она је на ту функцију дошла на основу једне политичке констелације. Када се та констелација променила, она је без тог положаја остала. И сада она, као дужносник једног народа, једне земље, као неко ко је располагао буџетом од стотина хиљада евра добијеног од пореза који је убиран од тог истог народа и од те исте земље, даје изјаву за радио станицу коју је основала и финансира влада једне друге земље – и то, пазите, оне која је данас, за сваког ко има макар елементарног знања и морала, цен-

тар светског система доминације и експлоатације. И у тој изјави каже оно што заправо стварно мисли и осећа – не само она, већ највећи део те београдске, круговојкашке елите, која мисли да је рођена за то да је овај народ плаћа, а она да га јаше, грди и презире: „Колико је ова земља одвратна!”

Ето то Вам је истинска несрећа овог друштва: да њим управља елита која га се суштински гади, и која га, зато, са радошћу мрцвари и експлоатише!

Наша политичка и економска елита има, наравно, нешто већу самоконтролу од наречене директорке. Она се чува да каже оно што збиља мисли, а што је нашој директорки, у тренутку повређене сујете, просто излетело. Али, свака пажљивија анализа политичког дискурса фактичке елите српског друштва јамачно би показала да и она мисли исто што што и госпођа директорка: „Колико је ова земља одвратна!”

Наравно, и они који су се заклињали у овај народ такође су умели, у протеклим деценијама, и те како да га оробљавају и мрцваре. Али, код њих је раскорак између речи и дела макар био белодан, па сте увек могли да их осудите пред заједницом.

Али, овај доминантни, аутошовинистички менталитет наше фактичке елите много је погубнији него лицемерје ранијих култур-патриота и полит-патриота. Ови садашњи се, наиме, утркују ко ће се маћехинскије односити према сопственој заједници, и ко ће бити услужнији према сваком страном интересу – политичком, економском и културном, ма колико он био на уштрб истинских интереса овог народа.

Шта мислите, у чијем је интересу да се број ђака по наставнику у Србији одређује према нормама Светске банке, а не према нормама ефикасног и темељног образовања? У чијем је интересу да наша законска регулатива фактички фаворизује издаваче уџбеника у страном власништву, и, исто тако, електронске и штампане медије које контролишу странци? У чијем је интересу да држава Србија одједном више „нема пара” за Летопис Матице српске или Српску

Србија је 'одвратна'...

књижевну задругу, али има колико год да треба за Е–новине и ЛГБТ НВО?

И шта мислите, ко је бесрамно изјавио, уредник ког гласила и ког статуса ког Министарства културе и информисања – „Одвратан ми је, одвратан овај народ!“? Да ли је то можда главни уредник Летописа Матице српска, за који изненада више нема пара у буџету државе Србије? Или је то можда изјавио главни уредник Е–новина, за које се, одједном, налази новац у државном буџету?

Е па то Вам је слика и прилика не само наше културне политике, већ и наше фактичке елите. Негуј снобовски елитизам према свом друштву, према његовим аутентичним вредностима, према његовим истинским културним ствараоцима; говори о свом народу као о „прљавом“ и „лењом“, а о његовој традицији као „ауторитарној“ и чак „фашистичкој“; истовремено, негуј лакејску сервилност према свему што долази из Брисела или Вашингтона, према сваком тамошњем чиновнику или уметничком медиокритету, према сваком колонијалном или антисрпском интересу; и добићеш брзо какву лепу институционалну синекуру, какво набрекло државно виме које ће те хранити ад инифинитум.

Али, покажи само мало интереса за истинску баштину свог народа или за аутентичне ствараоце српске културе; сети се демократских традиција српског народа, његовог културног узлета 1903–1914, привлачне снаге његових вредности која је у српски културни корпус „усисала“ једног Андрића, Куленовића, Попу или Кустурицу; покажи само мало разумевања за одржавање „изван тржишно–комерцијалних услова“ стогодишњих националних институција, попут Летописа и СКЗ; „излани“ се у неком друштву да ти се допада проза Горана Петровића, Радована Белог Марковића, Миће Данојлића, или пак сликарство Милоша Шобајића; и ти си институционално „мртав“ за све пројекте, грантове и синекуре наше државе.

Да, наш суштински проблем је у елити колонијалног менталитета. И док тај проблем не решимо, никакво „отварање поглавља“, никаква „реформа институција и менталитета“ не може да овој земљи и овом народу донесе ни најмањи добитак, ни у политици, ни у економији, а нарочито не у култури.

НСПМ, 5.10.2015.

Слободан Антонић

Вучић: То што неко не подржава изборе ништа не значи. Ако ја, премијер, дам оставку, избора мора да буде

– То да ли ће неко да подржава или не подржава одржавање ванредних парламентарних избора не значи ништа јер ако ја, као премијер, поднесем оставку, избора мора да буде – рекао је Вучић новинарима у Јагодини, упитан да прокоментарише став председника Србије Томислава Николића, који сматра да избори сада нису потребни.

Вучић је рекао да Николић, као и лидер социјалиста и потпредседник владе Ивица Дачић могу да имају своје ставове, али да би волео да су му то рекли у четири ока, а не по новинама.

Премијер је рекао данас и да ће, како сад ствари стоје, на дневном реду Извршног савета Унеско бити учлањење Косова у ту међународну организацију.

– У сталној конференцији Унеско шансе нису велике, али их има, борићемо се до последње капи зноја и нећемо крити своје разочарање понашањем наших великих пријатеља. Ми никоме ништа не отимамо, а нама то ни Турци нису успели вековима да отму. Тиме сам вам све рекао – рекао је Вучић.

– За Дачића знам од раније, добро је да сад знамо и да смо видели, а Владу Србије водим ја и моја је обавеза да радим вредно, напорно и тешко. Ако је то немогуће и стално се постављају бесмислене примедбе, поставља се питање како даље – рекао је Вучић.

Вучић је рекао да, са друге стране, постоји објективан проблем, зато што би расписивање избора за пет до шест месеци померило важна питања на које је потребно дати одговор, укључујући реформу Србијагаса, предузећа у реструктурирању...

– Имамо снажне разлоге и за и против, руководићу се државним интересима, а не партијским. Да се руководим партијским интересима СНС, избори би били одмах, јер је СНС на историјском максимуму, али то ме сигурно неће руководити, већ интерес државе – рекао је Вучић.

12.10. 2015.

Танјуг

ПРОТЕСТЕ У ЦРНОЈ ГОРИ ТРЕБА СВИ ДА ПОДРЖЕ

Црна Гора је земља без тајни. А данас је у њој највећа тајна оно што сви знају. И нико није наиван да је каже. А оно што ми знамо је ништа у односу на оно што знају такозвани страни фактори који такву власт још подржавају, сматра академик.

Црна Гора се одрекла себе а други ње. Неко је рекао да тако изгледа једно некад славно племе које је право с качамака скочило на кокаин, наводи Матија Бећковић Академик САНУ и књижевник.

Коментаришући протесте испред Скупштине Црне Горе, у интервјуу за „Дан” је оцијенио „тешко земљи у којој се такви скупови одржавају и такви захтјеви постављају”.

- *Како оцјењујете актуелну политичку и друштвену збиљу Црне Горе, једине земље у Европи у којој власт никада није промијењена на изборима?*

– Није проблем што се Црна Гора одвојила од Србије, него што се одвојила од себе саме. И на том путу толико одмакла да је више нико не може препознати. Ону бившу неко спомене, ову садашњу, као нешто недолично – нико. Она се одрекла себе а други ње. Неко је рекао да тако изгледа једно некад славно племе које је право с качамака скочило на кокаин.

- *Да ли подржавате актуелну борбу грађана Црне Горе и дијела опозиције који даноноћним окупљањем испред зграде парламента тражи услове за прве поштене изборе кроз стварање прелазне владе?*

– Тешко земљи у којој се такви скупови одржавају и такви захтјеви постављају. Било би природно да нема никога ко их не подржава. Па, ипак, таквих није мало. Они су у дворцима, нема их под шаторима.

Црна Гора је земља без тајни. А данас је у њој највећа тајна оно што сви знају. И нико није наиван да је каже. А оно што ми знамо је ништа у односу на оно што знају такозвани страни фактори који такву власт још подржавају.

- *На протестима се појавио и митрополит Амфилохије, због чега га је режим оптужио да ради против државе и да се бави политиком.*

– Боље је прошао од Његоша, кога и данас гоне. Чини се више него икад. **Да не говоримо о црногорским митрополитима који су му непосредно претходили, Јоаникију Липовцу, кога су стријељали, или Арсенију Брдоваревићу, кога су држали на робији, или Данилу Дај-**

ковићу, јединог против кога су организоване демонстрације у послеријатној Црној Гори. Законом о слободи вјероисповијести покушавају да одузму цркве и манастире, а црква сведе на вјерску заједницу.

– Ако не могу Свети Сава и Његош, онда не може ни православна црква и ћирилица, али може вјерска заједница, црногорски језик и латиница иако на њима не постоји ниједна књига, тапија и крштеница. Боре се за Црну Гору а не кажу да су црногорски митрополити били њени државници. И да су српска црква и њене владике биле њени господари и творци те државе.

Црна Гора као тројански коњ у борби против Србије

- *Већина грађана Црне Горе противи се уласку у НАТО, али власт ту политику упорно намеће као спољнополитички приоритет. Да ли, по Вашој оцјени, одлуку о томе ипак треба препустити народу на референдуму, посебно имајући у виду да је за исту ову власт 2006. тај облик изражавања народне воље био врхунац демократије?*

– Чини се да тамошњи властодршци сваки дан не преклињу и богораде да у НАТО уђе Црна Гора него да се у НАТО склоне они. НАТО је у Црној Гори и није тражио њихову дозволу, али одлаже да прими њих. Помишљам да све те новотарије, које су у ствари стари окупаторски налози – нису из главе тамошњих власти. **Не вјерујем да их занимају ни Његош, ни Свети Сава, ни језик ни писмо, ни црква, ни традиција, ни Косово, ни Русија.** Али постоје канцеларије које то једино занима и чије налоге испуњавају због опстанка на власти. По ту цијену владају а кад је у питању власт, за цијену не питају. Тешко да је икад нека домаћа власт боље заступала туђе интересе.

Црна Гора се у овом времену указује као тројански коњ за борбу против Србије и Срба. Много сиротиње је на све пристало зарад бољег живота, а сада увиђа да бољег живота нема и да су се њабе продали. Срби у Црној Гори су у овом часу можда најобесправљенији народ у Европи. Пориче се њихова историја, поништава духовни идентитет, одриче њихово постојање. **А чудо које је међу свим тим чудесима највеће је у томе што власти у Србији изјављују да односи између Србије и Црне Горе никад у историји нису били бољи.** Остављам вашим читаоцима да из те чињенице сами изводе закључке.

Дан, 9.10.2015.
(Подвукла – Искра)

В. РАДЕНОВИЋ

КО СУ ЉУДИ ИЗ СРПСКЕ ТРИЛАТЕРАЛЕ?

Зашто је толики број данашњих државних руководилаца из ове организације?

Прва сазнања о чувеној Трилатералној комисији стекао сам читајући још као студент одличну књигу професорке Смиље Аврамов Трилатерална комисија. Све ми је то деловало занимљиво, помало мистериозно и, искрен да будем, крајње заверенички. Слично је било и док сам читао Ралфа Емерсона. Све те књиге о конспиративним организацијама – од масона, ротаријанаца, розенкројцера и чега све не – деловале су ми као да су написане како би аутор на лаковерном народу зарадио новац. Први пут ми је искрену сумњу у томе ко су истински владари света пробудила Смиља Аврамов, јер нереално је очекивати да професорка међународног права такве репутације себи дозволи да се спушта на ниво рекла-казала приче. Колико је била у праву о Трилатералној комисији, можда најбоље осећамо данас. Осећамо ми то већ неколико деценија уназад, али сазнања о Трилатерали су нам била мршава.

У Србији Трилатерала функционише кроз организацију Ист-вест бриџ институт. Читајући чиме се бави тај институт, свако би у себи рекао да је то једна обична think-tank невладина организација која финансира одређене пројекте и ради на унапређењу законодавног оквира Србија око њеног прилагођавања свега што захтева Европска унија. **Ипак, када се по дубини загребе делатност ове организације, а посебно када се види ко су њени чланови, схватиће се да се ради о изузетно утицајној групи која суштински годинама уназад, па и сада, држи веома значајне ресурсе у српској влади тако што су њени чланови на веома важним местима унутар владе.**

На који начин су они изабрани, то нико жив не зна, али да су присутни у сектору финансија, енергетике и свуда тамо одакле се може вршити значајан утицај на вођење државне политике, ту нема никакве дилеме. Поставља се низ питања у вези са овом организацијом, од тога ко су њени чланови, какви су јој мотиви, какви су циљеви, за чије интересе све то раде, како се постаје члан те организације итд.

Ми за сада ниједан од тих одговора немамо, осим што **од те организације добијамо кадрове у таласима да буду на државним јаслама и што они имају обилату прилику да креирају политику ове државе. Од 2000. године нема ниједне Владе која није имала њихове људе на важним позицијама, од министарских, преко директора јавних предузећа, државних секретара, директора владиних агенција итд. Занимљиво је што за неке од тих људи никад нисмо чули, никада о њима ништа нисмо ни прочитали, а одједном сазнамо да су то**

наводно изузетно образовани људи који су школе завршавали ко зна где по свету и сада напрасно хоће да помогну Србији.

Многи ми кажу да је писати на ову тему опасно, посебно ако се бавиш политиком у Србији. Наводно, то су јако моћни људи, са великим утицајем и на нашу, али и на многе стране владе, који могу да вам загорчају живот да готово ништа озбиљно не можете нигде да радите.

Нека буде да је тако, али некако ми се живот у свету наивних много више допада, јер заиста верујем да Србија може да води самосталну политику без утицаја разних Трилатерала и сличних трица. Зато, пишући на ову тему, и не радим ништа друго до тога да постављам одређена питања. Рецимо, зашто је толики број данашњих државних руководилаца из ове организације? **Да ли се обесмишљава чланство у политичкој странци ако ће увек за кадрове на руководећим местима бити бирани ликови из ове невероватне организације или њој сличне?**

С обзиром да из странке којој припадам има доста њих у Ист-вест бриџу, и сви имају значајне функције у држави, питам се да ли је онда потребно да сви тамо затражимо чланство како бисмо могли нешто озбиљније да радимо? Уосталом, ако неко мисли да пишем неистине, нека погледа сајт ове организације, па ће се уверити колико сам у праву.

Србија, ако жели напред, мора да се ослободи било чијег интересног и лобистичког утицаја, долазио он из неке стране државе, стране обавештајне службе, рецимо бртанске, think-tank организације, невладиног сектора, одакле год. Све док то не учинимо – а борба са њима биће дуга и веома тешка – не можемо кренути напред. Интерес Србије њима је последња рупа на свирали, јер ти људи не раде за националне интересе, већ за интересе „послодаваца“, оличених у мултинационалним компанијама и страним државама.

Стандард, 5.10.2015. **ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ**
(Подвукла – Искра)

Коментар Искре

Колико нам је познато, г. Ђукановић је угледан члан Спске напредне странке и треба да је близак пријатељ премијера Вучића. Поред све његове, на моменте, прозирљивости – питања која о Трилатерали и њеним људима поставља, звуче помало наивно – или се он сам таким прави – јер је из ‘прве руке’ и владајуће странке СНП могао боље и прецизније да се обавести.

ЕКОНОМСКЕ И ПОЛИТИЧКЕ НЕГАТИВНЕ ПОСЛЕДИЦЕ ВЕЗИВАЊА СРБИЈЕ ЗА ЕВРОПСКУ УНИЈУ „БЕЗ АЛТЕРНАТИВЕ”

Наша (српска) такозвана елита је оболела од Стокхолмског синдрома... када се жртва поистовећује са мучитељем, усваја његове разлоге, правда му побуде, чини све што се од њега очекује, па и оно што претпоставља да ће надређеном бити по вољи... Уместо отпора, пасивног ако је активни немогућ, духовног ако смо војно немоћни и разоружани, ми гледамо како да уђемо у вољу онима који су нас тукли по глави, док ретким пријатељима, вољним да нам помогну, гордо окрећемо леђа, проналазећи им свакојаке мане.

Милован Данојлић

Прво бих желео да захвалим организатору – немачкој фондацији "Ханс Зајдел" (Hanns Seidel Stiftung)[1] и њеном партнеру у Србији[2] – Институту за међународну политику и привреду што су ме позвали да узмем учешће на овом форуму – *Спољнополитички дијалози: државе Западног Балкана на путу ка европским интеграцијама.*

Имајући у виду да сам последњи панелиста овог тродневног скупа и да је ограничено време предвиђено за моје излагање, те ценећи немачку пословничку директност и јасност, прво ћу да изнесем закључак, а после тога надам се да ћу имати времена и да га образложим.

Сматрам да је за Србију пут ка европским интеграцијама којим је (безалтернативно) кренула погрешан и да не одговара нашим националним интересима, поготово што чланство у ЕУ претпоставља и претходно учлањење у НАТО. У исто време, Србија треба да тежи што бољој сарадњи са ЕУ и земљама њеним чланицама, те да преузима многе европске стандарде, али се у реформисању сопствене државе мора, пре свега, ослањати на сопствене снаге.

Тема овог последњег панела гласи: Има ли ЕУ алтернативу за земље Западног Балкана? Пошто имам велике резерве и према самом термину Западни Балкан, а сматрајући да су проблеми Србије за нас најважнији, фокусираћу се на питање српског пута ка европским интеграцијама. С друге стране, више пажње поклонићу и паролу наших политичара да за Србију „ЕУ нема алтернативу”.

Уважавајући назив овога панела како га је дефинисао организатор, рећи ћу да мислим да је питање Србије и уопште проширење ЕУ на овај део Европе једно периферно питање којим се ЕУ озбиљно не бави јер је преокупирана

много већим и значајнијим проблемима са којима се суочава и на које не успевају да нађу адекватна решења. У економском смислу то је забрињавајућа дуготрајна економска стагнација, огромна незапосленост – нарочито младих, брз раст задужености многих земаља чланица, криза еврозоне... А у политичком – најављени референдум у Великој Британији о изласку из ЕУ, победа Сиризе у Грчкој и јачање радикалних политичких опција у већини земаља ЕУ, проблеми у ЕУ везани за миграцију и прокламовану мултикултуралност, хаотична политичка ситуација у суседству (Украјина, Северна Африка, Блиски исток)...

Да је даље ширење периферно питање за ЕУ, јасно говори и чињеница да Европска комисија уместо комесара за проширење сада има комесара за суседство, те да су председник Европске комисије Жан-Клод Јункер и комесар за суседство Јоханес Хан званично изјавили да за време њиховог мандата неће бити проширења.

Очигледно да је за ЕУ проширење на Србију потпуно неактуелно, другоразредно и периферно питање, а уколико се оно некада и актуелизује, предстоји нам дуг и мукотрпан пут који ће нас водити од другоразредног и периферног питања до другоразредне чланице ЕУ са статусом периферије у коме се данас налазе наши суседи Бугарска, Румунија, Мађарска и Хрватска.

Већ сада је све очигледније раслојавање земаља чланица ЕУ у неколико концентричних кругова, односно различитих нивоа. У неповољнијем положају налазе се бивше социјалистичке земље, а међу њима нарочито балканске, и могло би се рећи православне државе. Недавно је Карл Билт, министар спољних послова Шведске (и некадашњи високи представник УН и ЕУ у Босни и Херцеговини), изјавио да је Русија 90-их година XX века (када је председник био Борис Јелцин) била боља држава него данас (када је председник Владимир Путин), јер је стремила демократији и западним вредностима, а данас стреми православљу. „У данашњој Русији ситуација је много гора. Путин демонстрира приврженост не међународним вредностима, већ православним. Његова подршка Асаду у Сирији може се објаснити тиме што је Асад штитио православне у Сирији. Поред тога, православље је опасно – је од исламског фундаментализма и због тога представља највећу опасност за западну цивилизацију.”[3]

Економске и политичке...

Шта Србију чека на европском путу да би постала другоразредна (или трећеразредна) чланица ЕУ са статусом периферије?

Прописани критеријуми за пријем у чланство у ЕУ (усвојени на Самиту у Копенхагену 1993. године и допуњени 1995. године критеријумом из Мадрида) су прилично уопштени и недовољно јасни и до сада су неке земље постале чланице ЕУ, а да нису испуњавале ни те основне критеријуме. Пример су наши суседи Бугарска и Румунија који су, пре свега, из политичких разлога примљени у НАТО и ЕУ. У исто време, за Србију се тражи не само да испуни услове који су прописани и за друге државе него је изложена сталним уценама и постављањем нових и нових услова.

Штавише, када се испуне једни, постављају се нови уцењивачки захтеви. Дуго су нас убеђивали званичници из ЕУ (али и наши политичари) да је пуна сарадња са Хашким трибуналом једини додатни (пред)услов, па када је са тиме завршено, појавио се нови – Косово и Метохија. Када и то „одрадимо“ вероватно ће на ред доћи Војводина, Рашка... Пре два дана могли смо да прочитамо и изјаву Ивице Дачића (коју преноси Танјуг) да је напредак у европским интеграцијама политичко питање, те да Србија очекује да јој неко приступи искрено, да нема покретне мете и циљеве, и да нам се сваки пут када испунимо неки од циљева, не поставља неки нови циљ.[4]

У преговорима о приступању ЕУ Србија још није отворила ниједно од 35 преговарачких поглавља, а за свако отварање, као и затварање поглавља, потребна је експлицитна сагласност свих чланица ЕУ. Значи свих 28 чланица ЕУ мора да буде за отварање и затварање сваког од 35 преговарачких поглавља, те је за завршетак преговора потребно да прескочимо 1960 (28x35x2) препона, односно да добијемо сагласности свих земаља чланица ЕУ.

Мада је Европски савет још 2013. године одлучио да се отворе приступни преговори са Србијом и убрзо после тога је одржана и прва међувладава конференција, ми још нисмо у могућности да савладамо прву од 1960 препрека које нас очекују. Пре два дана смо овде слушали од наших саговорника из Немачке да је за отварање првог поглавља 27 чланица ЕУ, али да једна није сагласна. Незванично сада отварање првог преговарачког поглавља блокира Немачка – незадовољна темпом којим тече „нормализација“ односа између Београда и Приштине.

Овога пута нас блокира Немачка, а касније ће то, због неких других разлога, чинити нека друга држава: Холандија, Шведска,

Данска, Естонија... И тако укруг. Да не помињемо суседне државе чланице ЕУ од којих свака има претензије према нама – питање статуса њихових мањина, решавање граница и слично. Не треба искључити и могућност (ма колико то сада невероватно звучало) да, када у целости „нормализујемо“ односе са Приштином, како то од нас захтевају, нова држава Косову не буде пре нас примљена у чланство, те да и од њене сагласности зависи наш ЕУропски пут.

То је губитничка преговарачка позиција, за коју се наше власти већ традиционално опредељују.

Колико ће пут Србије ка европским интеграцијама трајати и шта ће остати од наше земље и народа (и да ли ћемо то бити уопште ми) када на све уцене и уступке пристанемо, можемо само да претпоставимо. И поред тога, наши политичари нас и даље убеђују како „ЕУ нема алтернативу“, мада би државна мудрост налагала да се не ставља све на једну карту, као и то да се ризици умањују имајући увек спремна алтернативна решења. То је губитничка преговарачка позиција, за коју се наше власти већ традиционално опредељују. (Направићу малу дигресију и рећи да смо данас – 12. фебруар 2015 – у дневном листу Политика могли да прочитамо текст (одлично насловљен: Србија нема довољно пара да прода железару) везан за преговоре наше владе са америчком компанијом Есмарк око продаје железаре у Смедереву).[5]

Одмах после „српске октобарске револуције“ (2000) нове власти у Србији су се поставиле у губитничку преговарачку позицију тврдећи да „ЕУ нема алтернативу“ и без резерве нас препустили на милост и немилост Западу. Уверавале су нас како ћемо сада (после 2000. године) у новом „партнерском односу“ са Западом брзо остварити стабилност и развој, те да то не би било могуће постићи без помоћи Запада и без наше демократске власти. Сетимо се само како су тада нове власти са ниподаштавањем говорили о сарадњи са Москвом и Пекингом. Али у тим новим односима и суверенитет се морао делити „партнерски“ између спољних и унутрашњих актера. Ново „партнерство“ довело је до све већег урушавања суверенитета Србије, спољне регулације и нових облика доминације и уцењивања.[6]

Данас јасно видимо како то ново „партнерство“ није битно изменило однос Запада према Србији, те да за њега није од пресудне важности да ли у Србији има посла с режимом Слободана Милошевића, Зорана Ђинђића, Зорана Живковића, Војислава Коштунице, Бориса Тадића, Ивице Дачића или Александра Вучића. Због тога многима данас све уверљивије звучи тврдња да „они не нападају Србију због Милошевића, него нападају Милошевића због

Србије”.

Сада се држава гради на новим правилима потчињавања, а *механизмима спољне регулације репродукује се све слабија српска држава, која поприма карактеристике класичног протектората*. Тако су спољни актери (западни „партнери”) *постали саставни део унутрашње конфигурације власти, а унутрашњи актери (домаће политичке „елите”) долазе и силазе с власти, у великој мери на темељу спољног легитимитета*. Тиме се може објаснити и чињеница да се *мање од половине грађана Србије* (према последњим истраживањима 44% – како нас је овде обавестила генерална секретарка Европског покрета у Србији) *изјашњава за чланство у ЕУ, а да су за то све парламентарне* (у Скупштини Србије нема ни једног посланика који је против ЕУ–ропског пута) *и већина ванпарламентарних политичких партија*.

Због таквог „партнерства” данас смо, нажалост, сведоци да *Србија све више губи политички компас и државно достојанство*. Све је видљивије како се Србија, која је формално суверена држава, понаша као протекторат, а већина њених политичких „лидера” *неодољиво подсећа на тужни карневал вазала*, док у исто време Република Српска, ентитет у Босни и Херцеговини, која је истински протекторат, у пракси демонстрира већи степен суверености, а њен политички лидер понаша се као државник.

Мада Србија декларативно у својој спољнополитичкој политици има четири стратешка стуба – два западна (Брисел и Вашингтон) и два источна (Москву и Пекинг) она се у пракси суштински ослања, тачније речено везана је за два западна стуба – ЕУ и САД и сва важнија питања решава уз њихову асистенцију (односно по њиховом диктату). Тако смо прихватили да се решавање питања Космета из Савета безбедности (где смо имали подршку Москве и Пекинга) пренесе на Брисел (а суштински и Вашингтон) где нико нема разумевање за наше интересе и директно ради против њих.

Зар не би било логичније да су нам ближе Русија и Кина које нам бар не одмажу у заштити наших виталних интереса, док у исто време, САД и ЕУ отворено раде на дробљењу и слабљењу наше земље сталним претњама, уценама и казнама?

Поставља се једно сасвим логично питање: *како то да су нам важнија два западна од два источна стуба, када ЕУ и САД и у последње две деценије* (да се не враћамо дубље у историју и не спомињемо светске ратове и нацистичка, али и савезничка бомбардовања наше земље – тако је српске градове на највећи православни празник Васкрс 1941. године зверски бомбардо-

вала Немачка, а на Васкрс 1944. године наши Англо–Амерички савезници) *отворено раде против интереса Србије и српског народа? Ове земље већ скоро четврт века упорно и доследно раде на дезинтеграцији државе Србије и покушајима гушења Републике Српске*. Деведесетих година XX века два западна стуба нашу земљу држале су под економским санкцијама, а потом извршиле и агресију бомбардујући нас и осиромашеним уранијумом, да би нам од 2000. године наметнуле вођење такве економске политике која је земљу лишавала власништва над најважнијим ресурсима којима располаже и државу одвела у дужничко ропство, а њене грађане у сиромаштво и безнађе.

Зар не би било логичније да су нам ближе Русија и Кина које нам бар не одмажу у заштити наших виталних интереса, док у исто време, САД и ЕУ отворено раде на дробљењу и слабљењу наше земље сталним претњама, уценама и казнама? То постаје још невероватније данас, у новој конфигурацији геополитичке моћи, када се баланс сила померио, а и даље ће се померати, од два западна у корист два источна стуба.

Међутим, и актуелна српска Влада (као и претходне од 2000. године) нас убеђује да „ЕУ нема алтернативу” без обзира на чињенице да се на Западу воде широке дискусије о томе да ли ће евро моћи да опстане због огромних економских проблема, у којима су се већ нашле неке земље чланице евро зоне (Грчка, Шпанија, Португал), а то ускоро може задесити и друге. Ових дана, лидери водећих земаља ЕУ тврде да ће нестанак евра значити и крај ЕУ.

Земље Европске уније суочиле су се последњих година са озбиљном (економском и политичком) кризом и данас се знатно разликују од оних од пре само неколико година. Озбиљне процене говоре да (уколико би се ситуација чак и повољно развијала), *није реално рачунати на наше пуноправно чланство у ЕУ у наредних десет година*. То је доста дуг период у коме се (како у Србији, тако и у ЕУ) много шта може битније променити, а може се поставити и логично питање: *да ли ће ЕУ уопште постојати кроз једну деценију* (када би ми, по оптимистичким проценама, требало да постанемо њен пуноправан члан), а ако и опстане, колико ће се она разликовати од ЕУ којој смо тежили и којој смо се безалтернативно упутили?

П.С.

У недељнику Печат (јануар 2011) објавио сам ширу верзија овог текста под називом **Јеретичка питања о инертности и сервилности**. У истом броју недељника изашао је и интервју с нашим највећим историчарем, академиком Милорадом Екмечићем, под насловом **Ми смо за Америку народ који у себи носи опасан вирус**, у коме он, поред осталог, каже:

Економске и политичке...

„Данашњу америчку стратегију према Србима је формулисао Дејвид Гомперт 1994. године, у августовском броју водећег часописа за спољну политику Форејн аферс, иза којег стоји Стејт департмент. Гомперт је био потпредседник 'Ранд корпорације', члан Националног савета безбедности председника Буша и формално члан америчке владе, у корпорацији која иначе израђује америчку стратегију. У чланку 'Како поразити Србију' Гомперт је написао:

'Упоран економски и медијски рат против Србије мора после одређеног времена да обори београдски режим: да омогући боље решење. Индустијски слом и упропашћени животни услови морају створити притисак за промене... Изолација и беда морају произвести демократску револуцију и довести на чело вође који желе да за Србе нађу место у друштву нација. Ми морамо бити спремни да Србију држимо у карантину све дотле док не буде искорењен вирус који она у себи носи.'

Наша историјска судбина је у овој реченици да Србија у себи носи вирус светског зла. То је само на други начин формулисана филозофија Фридриха Нојмана из 1916. године да су **Срби трајан европски 'реметилачки фактор'**. Разлика је само у чињеници да је један члан званичне америчке владе то преформулисао да 'Срби у себи носе неки рушилачки вирус који се споља мора лечити'.

... Ми смо за америчку политику остали народ који у себи носи опасан вирус. На састанку са Изетбеговићем, 30. августа 1994. године, **Туђман је требало да испуни америчко упутство које је Изетбеговић, по повратку из Вашингтона, носио. Мора се стварати савез Хрвата и Муслимана, јер Америка хоће да Хрвати и Муслимани одраде Србе на западном делу Балкана, уколико неки мирни споразум са Русима не буде могућ.**

Туђман је био обавештен да у америчкој политици полазе од тога да би се, кад би Срби били руски савезници, обновио покрет отпора као у време прошлог светског рата. За њих је партизански покрет био српски национални отпор, а ако би се обновио, онда не би било довољно сто хиљада америчких војника, него пола милиона.

Србија никада не може до краја испунити америчке и западне захтеве за променама, јер су стратешка полазишта у подлози целог понашања још далеко и зависе од могућег рата с Русијом.

... Даве нас у малом забрану, где је

стратешки главни противник Русија. Растачу нас изнутра, да не будемо у стању да стојимо на својим ногама. Један је глумац недавно лепо рекао да нам је војска данас као ловачко удружење. Нашу цркву цепају изнутра. Вештачко српско јавно мњење, стварано од невладиних организација, одгаја регионалне елите, које би требало да замене некадашњу јединствену националну елиту.

...Док амерички стратези буду муку мучили са питањем како да униште вирус зла који Срби у себи носе, опасност за њих од герилског рата – у неком новом сукобу са Русијом – биће реална и присутна. Сав тај пантеон умних глава, вођа њихових невладиних организација и јавно српско мњење које они створе јесте паучина на ветру. Варају се амерички стратези кад мисле да ће их унутрашње растакање српске политике, културе, стила живота ослободити обавезе да на Балкан шаљу пола милиона војника, у случају неке веће кризе њихових односа са Русијом."

Напомена: Преузето из књиге: Јован Б. Душанић, Неолиберализам, Catena Mundi, Београд, 2015.

НСПМ, 16.10.2015.

Јован Б. Душанић

(Подвукла и скратила – Искра)

[1] Излагање на форуму „Спољнополитички дијалози: државе Западног Балкана на путу ка европским интеграцијама”, одржаног у организацији немачке Фондације Ханс Зајдел (Hanns Seidel Stiftung) и њеног партнера у Србији београдског Института за међународну политику и привреду, Тара, 10–12. фебруар 2015. године.

[2] Канцеларија Ханс Зајдел Фондације у Београду отворена је у марту 2001. године и њени партнери у Србији су: Канцеларија за европске интеграције Владе Републике Србије, Службе за управљање кадровима Владе Републике Србије, Министарство финансија Републике Србије / Управа царина, Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Криминалистичко–полицијска академија и Институт за међународну политику и привреду.

[3] <http://www.pravda.rs/2014/05/02/fasisticka-izjava-karla-bilta-pravoslavije-je-pretnja-za-zapadnu-civilizaciju/>

[4] <http://www.tanjug.rs/novosti/164906/potrebne-jasni-je-poruke-iz-brisela-bez-pokretnih-ciljeva.htm>

[5] <http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Srbija-nema-dovoljno-para-da-proda-Zelezaru.lt.html>

[6] :<http://www.nspm.rs/hronika/radmila-nakarada-da->

РЕХАБИЛИТОВАН КРАЉ ПЕТАР ДРУГИ

Следи расправа о наслеђу имовине Карађорђевића

ПОСЛЕДЊИ југословенски монарх, краљ Петар Други Карађорђевић правоснажно је рехабилитован, сазнају "Новости" у Вишем суду у Београду. Како је потврђено за наш лист, решење о рехабилитацији донето је још 10. јула, али се чекао законски рок од месец дана да ли ће бити жалбе на ову одлуку.

Пошто жалби није било, краљ се може и званично сматрати неосуђиваним. Он је уједно и последњи Карађорђевић коме су враћена грађанска права, част и углед. Заступник престолонаследника Александра, Ђорђе Ђуришић очекује да ових дана добије и званично правоснажно решење о рехабилитацији:

– Тужилаштво је одмах рекло да се неће жалити, па смо знали да ће краљ и формално бити рехабилитован ове јесени, али нисмо знали тачан датум. Почетком септембра ћемо један примерак решења о рехабилитацији доставити Агенцији за реституцију. Тако ће поступак одлучивања о нашем захтеву за повраћај имовине наследницима Карађорђевића моћи да се настави.

Захтев за рехабилитацију краља Петра и његовог сина Александра заступници породице поднели су 2. фебруара ове године.

Рехабилитација је била судска, а не законска. То значи да суд није морао да одлучује да ли су испуњени законски услови за рехабилитацију, већ само да донесе решење, будући да су законом из 2001. Карађорђевићи већ рехабилитовани. Те године је укинут Указ Председништва Президијума Народне скупштине ФНРЈ од 8. марта 1947, којим је породици Карађорђевић одузето држављанство и имовина. Указ је потписао др Иван Рибар, лични пријатељ Јосипа Броза Тита.

Престолонаследник Александар рехабилитован је први, одлуком судије Предрага Васића, 8. јула. Само два дана касније, судија Снежана Савић Сабљић донела је и решење о рехабилитацији његовог оца. Ова одлука до данас није обелодањена јер су заступници породице чекали да постане правоснажна

Захтев за рехабилитацију поднет је, иначе, на захтев Агенције за реституцију, која је прошлог октобра тражила правоснажно

на решења о судској рехабилитацији за краља и престолонаследника. То је законски услов за повраћај имовине за све грађане, па и за краљевску породицу.

Петар II Карађорђевић рођен је у Београду, 6. септембра 1923. Умро је у Денверу, 3. новембра 1970. На југословенском трону формално је био од 1934. до 1945.

Био је најстарији од три сина краља Александра Првог и краљице Марије. Имао је тек 11 година када је, после смрти оца, постао краљ, и тек 21 када је изгубио власт. Пошто је још био дете у време убиства краља Александра, 1934. године, власт је пренета на Намесништво које је у тестаменту одредио сам краљ Александар. На челу је био кнез намесник Павле Карађорђевић, а чланови су били Иво Перовић и Раденко Станковић.

После војног пуча против кнеза Павла и владе Цветковић–Мачек, који су донели одлуку о приступању Југославије Тројном пакту, Петар Други, у то време седамнаестогодишњак, проглашен је пунолетним. Грађане је у једном тренутку изненадио глас који чита проглас: "Одлучио сам да узмем у своје руке краљевску власт. Намесници који су разумели оправданост моје одлуке, сами су поднели оставке... Моја верна војска и морнарица већ извршавају моја наређења. Позивам Србе, Хрвате и Словенце да се окупе око круне..." *(Ово није прочитао Краљ, већ је по налогу пучиста учинио официр ЈВ, Јаков Јововић - Искра).*

Међутим, у земљи је владао само 19 дана, пошто је 14. априла одведен у избеглиштво након напада сила Осовине на Југославију. Прво је емигрирао у Грчку, па у Јерусалим, затим у Египат, и на крају у Енглеску, где је завршио школовање на Кембриџу.

Током рата је најпре подржавао покрет Драгољуба Драже Михаиловића, а када су се савезници преоријентисали на партизански покрет, и краљ је под притиском позвао присталице да ступе у НОВЈ. Према споразуму Тита и др Ивана Шубашића, склопљеног у јуну 1944. године, краљ је у марту 1945. пренео своја овлашћења на троцлано намесништво.

Рехабилитован Краљ...

Намесништво је за 11. новембар 1945. расписало изборе за Уставотворну скупштину, а ова је 29. новембра 1945. прогласила републику и укинула монархију. Тако је краљ и званично збачен са престола.

Шездесетих година Александар Други се преселио у САД, где је и преминуо. У Америци је наводно имао фирму која је пропала, а медији су спекулисали да је живео од наследства своје мајке Марије и помоћи емиграције. У болницу "Сен Клер", у Њујорку, примљен је 18. фебруара 1970. Боловао је осам месеци и тамо му је пресађена јетра. Умро је од запаљења плућа и других компликација после трансплантације.

Сахрањен је под именом Петар Петровић у манастиру Светог Саве, у Либертивилу, градићу од 20.000 становника, близу језера Мичиген. На истом гробљу сахрањен је и владика Николај Велимировић. Иза себе је оставио наследника, сина Александра, рођеног из брака са супругом Александром, и блиску пријатељицу Милицу Анђелковић, познатију као Мици Лоу.

Посмртни остаци последњег краља пренети су у земљу 17. јануара 2013. и сахрањени са посмртним остацима других Карађорђевића, у Цркви Светог Ђорђа, на Опленцу.

РАСПРАВА О ИМОВИНИ У ОКТОБРУ

Карађорђевићи су поднели захтев за повраћај имовине крајем јануара 2014. Они су тражили имовину која је после смрти краља Александра, оставинским решењем од 27. октобра 1938, подељена на три једнака дела између синова Петра, Томислава и Андреја. У захтеву се налазе: комплекс Белог и Краљевског двора, куће у београдским улицама Патријарха Димитрија 52, Краља Александра 24, Крунској 7 и Сарајевској 37, кућа у Абердаревој 1 (наследство краљице Марије), ливаде код Сокобање и намештај, уметнине, скулптуре, сребрнина...

– Расправа о захтеву за повраћај имовине династији Карађорђевић биће одржана почетком октобра, а одлуку очекујемо у децембру, евентуално у јануару – каже Страхиња Секулић, директор Агенције за реституцију. – **Бели двор, по закону, као заштићено културно добро, неће бити враћен**, а што се тиче остале имовине, видећемо током расправе.

септембар 2015. **Вечерње новости/НСПМ**
(Подвукла – Искра)

Почиње процес за рехабилитацију Милана Недића

Александар Недић, који је генерални секретар Српског либералног савета (СЛС), најавио је у разговору за "Политику" да ће у процесу учествовати бројни сведоци, међу којима има и јавних личности.

"То су људи које је Милан Недић својим одлукама спасао сигурне смрти стрељањем или депортацијом у логоре. Међу њима су неки истакнути комунисти, као и велики број припадника покрета Драже Михајловића", каже Александар Недић.

Он је истакао да ће се током процеса "показати да Недићева Влада није имала везе са прогоном и уништавањем Јевреја у Србији и Београду".

"То ће скинути лагу са Милана Недића, али и са Србије и Београда. Наш правни тим припремио је 1.389 докумената који поткрепљују ове тврдње", нагласио је Александар Недић.

Недић још истиче да је његов прадеда спасао од истребљивања преко 350.000 Срба из НДХ и да захваљујући њему нико из Србије није био мобилисан на Источни фронт.

Александар Недић додаје и да његов прадеда није био оснивач Бањичког логора, већ је, како је рекао, то била Комесарска управа под Миланом Аћимовићем, као и да тадашња влада нема везе са оснивањем логора Сајмиште.

Милан Недић био је начелник Генералштаба Војске Краљевине Југославије, а од 1939. и министар војске и морнарице. Како подсећа "Политика", због залагања за сврставање уз Хитлера, услед неспремности Југославије за рат, смењен је 1940. а реактивиран годину дана касније...

"Политика" подсећа и да су београдске новине 5. фебруара 1946. објавиле да је Недић извршио самоубиство у затвору, скочивши кроз прозор.

Његови потомци сада траже да се поништи уредба Владе ФНРЈ из 1949. године, којом се народним непријатељима одузимају имовина и грађанска права, наводи "Политика".

Милан Недић никада није био осуђен, нити је против њега подигнута оптужница.

Ако рехабилитација успе може се приступити реституцији Недићеве имовине.

Београдски дневник још подсећа да је Недићев тестамент сачињен 4. априла 1941. године, пре напада Немачке на Југославију.

Недић и двојица његове браће, Бошко и Милутин, поседовали су 37 ари Земунског парка, део зграде у Немањиној 35, где се данас налази Народна банка Србије, неколико плацева у Вртларској улици у Земуну и плацеве у Гроцкој.

9.10.2015,

Радио–телевизија Војводине

Шта је Путин рекао у УН:

САМО СЕ АСАД И КУРДИ БОРЕ ПРОТИВ ИСИС

ИСИС људи нису глупљи од вас, и ту још није сасвим јасно ко ће кога искористити за своје циљеве

Седамдесетогодишњи јубилеј Организације уједињених нација је добар да се вратимо у историју и попричамо о нашој заједничкој будућности. Земље које су уништиле нацизам су 1945. године удружиле снаге како би положили чврсте темеље послератног светског поретка. Подсећам да су кључне одлуке о принципима међусобне сарадње држава и одлуке о стварању УН доношене у мојој земљи на састанку лидера антихитлеровске коалиције на Јалти. Систем успостављен на Јалти плаћен је страдањима и десетинама милиона живота, двама светским ратовима, који су прогутали планетом у XX веку, и – да будемо објективни – он је помогао човечанству да прође кроз бурне, понекад драматичне догађаје последњих седам деценија, али је свет сачувао од потреса великих размера.

Организација уједињених нација је структура којој нема равних по легитимности, репрезентативности и универзалности. Да, на рачун УН се у последње време чује много критика. Оне наводно демонстрирају недовољну ефикасност, а доношење принципијелних кључних одлука наилази на несавладиве несугласице, пре свега између чланица Савета безбедности. Међутим, желим да истакнем да су несугласице у УН постојале увек, током свих 70 година постојања организације. И право вета се користило увек: њега су користиле и САД, и Велика Британија, и Француска, и Кина, и Совјетски Савез а касније Русија. То је потпуно нормално за разнолику организацију са са оволиком заступљеношћу држава.

Приликом оснивања УН није се ни сматрало да ће овде владати истомисљеништво. Суштина организације и јесте тражење и постизање компромиса, а њена снага је узимање у обзир различитих мишљења и тачака гледишта. Одлуке које се разматрају у УН усаглашавају се у виду резолуција или се не усаглашавају, како кажу дипломате, пролазе или не пролазе. И све радње било којих држава мимо тог поступка нелегитимне су и супротне су Повељи УН, савременом међународном праву.

Сви ми знамо да је по завршетку хладног рата – и сви други то знају – у свету настао један центар доминације. И тада су они који су се нашли на врху те пирамиде дошли у искушење да помисле да, ако су они тако јаки и изузетни, најбоље знају шта треба радити. Па, према томе, не треба се обазирати ни на УН, које често, уместо да аутоматски озаконе потребну одлуку, само сметају, како код нас кажу, „мувају се под ногама“.

ДА ЛИ БАР САДА СХВАТАТЕ ШТА СТЕ УРАДИЛИ?

Кренуле су приче да је Организација у виду у којем је створена застарела, да је испунила своју историјску мисију. Наравно, свет се мења, и УН би требало да буду у складу са том природном трансформацијом. Русија је спремна за рад на даљем развоју УН са свим партнерима на основу широког консензуса, али покушаје да се уздрма ауторитет и легитимност УН сматрамо крајње опасним. То може да доведе до рушења целе архитектуре међународних односа. Тада нам заиста неће преостати никаква правила осим права јачег. То ће бити свет у којем ће, уместо заједничког рада, владати егоизам, свет у којем ће бити све више диктата и све мање равноправности, мање стварне демократије и слободе, свет у којем ће се, уместо заиста независних држава, множити број фактичких протектората којима се управља споља. Јер шта је то државни суверенитет о којем су колеге овде већ говориле? То је пре свега питање слободе, слободног избора своје судбине за сваког човека, за народ, за државу.

Кад смо већ код тога, поштоване колеге, у истом реду је и питање такозване легитимности државне власти. Не може се играти и манипулисати речима. У међународном праву, у међународним пословима, сваки термин треба да буде јасан, транспарентан, треба да има једнако схватање и једнако схватане критеријуме. Сви смо ми различити, и према томе се треба односити с поштовањем. Нико не треба да се прилагођава једном моделу развоја, који је неко једном заувек прогласио исправним. Нико од нас не треба да заборавља искуство из прошлости. Ми се, на пример, сећамо и примера из историје Совјетског Савеза. Извоз друштвених експеримената, покушаји да се изазову промене у различитим земљама полазећи од својих идеолошких позиција, често су доводили до трагичних последица, доводили су не до напретка, већ до деградације. Међутим, изгледа да нико не учи на туђим грешкама, већ их само понавља. И извоз такозваних „демократских“ револуција се наставља.

Довољно је погледати ситуацију на Блиском истоку и у Северној Африци, о чему је говорио претходни говорник. Наравно, политички и социјални проблеми су присутни одавно, и људи тамо су, наравно, желели промене. Али шта се догодило у стварности? Агресивна спољна интервенција довела је до тога да су – уместо реформи – државне институције, па и сам начин живота, били уништени без икаквог пардона. Уместо победе демократије и напретка –

Само се Асад...

насиље, сиромаштво, социјална катастрофа, а људска права, укључујући право на живот, нимало се не поштују. Дође ти да питаш оне који су створили такву ситуацију: „Да ли бар сада схватате шта сте урадили?” Али плашим се да ће то остати пуко питање зато што од политике у чијој су основи самоувереност и убеђеност у своју изузетност и некажњивост још увек нису одустали.

ОДБИЈАЊЕ САРАДЊЕ СА АСАДОМ ЈЕ ГРЕШКА

Већ је постало очевидно да је вакуум власти, који се појавио у низу земаља Блиског Истока и Северне Африке, довео до формирања зона анархије, које су одмах почели да попуњавају екстремисти и терористи. Под заставама такозване Исламске државе већ ратују десетине хиљада бојовника. Међу њима су бивши припадници ирачке армије које је упад у Ирак 2003. године избацио на улицу. Регруте Исламској држави лиферује и Либија, чија државност је разрушена уз грубо кршење резолуције 1973 Савета безбедности УН. Сада редове екстремиста попуњавају још и чланови такозване „умерене сиријске опозиције”, коју подржава Запад.

Њих су прво наоружали и обучили, да би они потом прешли на страну такозване Исламске државе. А чак ни сама Исламска држава није настала на пустом месту: њу су такође испрва „гајили” као оружје против неугодних секуларних режима. Чим је створила мостобране у Сирији и Ираку, Исламска држава је почела да своју експанзију шири на друге регионе, са амбицијом да успостави своју власт у целом исламском свету, и не само у њему. Ту није крај њеним плановима. Ствари су више него опасне.

При оваквом стању ствари, лицемерно је и неодговорно наступати са громким декларацијама о претњи од међународног тероризма, а притом затварати очи на канале финансирања и подршке терористима, укључујући њихове приходе од трговине наркотицима и од нелегалне трговине нафтом и оружјем, па још покушавати манипулисати екстремистичким групацијама и држати их у својој служби ради достизања сопствених политичких циљева, у нади да ћете се касније са њима обрачунати, просто – да ће бити ликвидирани. Онима који овако поступају и размишљају хтео бих да кажем: господо, имате посла са веома суровим људима, али ти људи уопште нису глупи нити примитивни, ти људи нису глупљи од вас, и ту још није сасвим јасно ко ће кога искористити за своје циљеве.

Последњи подаци који говоре како је умерена опозиција предала оружје које сте јој дали терористима – то најбоље потврђује. Сматрам да су сви покушаји шуровања са терористима, а поготово њихово наоружавање, кратковиди и да могу изазвати прави пожар. Глобална терористичка претња може нарасти до

критичних граница и захватити нове делове планете. Утолико пре што се у камповима Исламске државе кале бојовници из многих земаља, укључујући и европске.

Морам, на жалост, да кажем отворено, уважене колеге, да ни Русија у овоме није изузетак. Зато не смемо дозволити да се главосече, које су већ осетиле мирис крви, врате својим кућама и наставе свој црни посао. Ми то у сваком случају не желимо. Ваљда нико то не жели, зар не?

Русија је одувек тврдо и доследно била против тероризма у свим његовим видовима. Данас моја земља пружа војно-техничку помоћ и Ираку и Сирији, као и другим земљама у том региону које воде борбу са терористичким групацијама. Сматрамо да је одбијање сарадње са сиријском влашћу и сиријском владином армијом – са онима који се храбро и очи у очи боре боре са терором – огромна грешка. Време је да се призна да се у Сирији – осим владиних снага председника Асада и курдских добровољаца – нико други реално не бори против Исламске државе и других терористичких организација.

Ми знамо све проблеме тог региона и све његове противречности, али ипак треба полазити од реалности.

Проблем избеглица се може решити само путем обнове државности тамо где је она била уништена

Поштоване колеге, морам да приметим да се у последње време наш такав поштен и директан приступ користи као повод да се Русија оптужи за растуће амбиције. Као да они који о томе говоре немају никакве амбиције. Али није ствар у амбицијама Русије, поштоване колеге, већ у томе да је већ немогуће трпети стање ка којем иде свет.

Ми заправо предлагемо да се водимо не амбицијама, већ заједничким вредностима и заједничким интересима на основу међународног права, да удружимо снаге ради решавања нових проблема који су пред нама и да створимо заиста широку међународну антитерористичку коалицију. Као и антихитлеровска коалиција, она би у својим редовима могла да уједини најразличитије снаге које су спремне да се одлучно супротставе онима који, као и нацисти, сеју зло и мржњу према човечанству. И, наравно, главне учеснице те коалиције треба да буду муслиманске земље. Јер Исламска држава не само да представља директну претњу за њих већ и својим крвавим злочинима скрнави једну од највећих светских религија – ислам. **Идеолози бојовника се иживљавају над исламом, изопачују његове истинске хуманистичке вредности. Желео бих да се обратим муслиманским духовним лидерима: сада су веома важни и ваш ауторитет и ваше поуке и усмеравања. Треба сачувати људе које покушавају да врбују бојовници од непромишљених потеза, а онима који су били обманути и који**

су се стицајем различитих околности нашли у редовима терориста треба помоћи да нађу пут ка нормалном животу, да положе оружје, прекину братоубилачки рат.

Већ у наредним данима Русија ће, као председавајућа Савета безбедности, сазвати министарску седницу ради свеобухватне анализе претњи на простору Блиског истока. Пре свега, предлагемо да се размотри могућност усаглашавања резолуције о координацији потеза свих страна које се борбе против Исламске државе и других терористичких групација. Понављам, таква координација треба да се заснива на начелима Повеље УН. **Рачунамо да ће међународна заједница моћи да изрази свеобухватну стратегију политичке стабилизације и социјално-економске обнове Блиског Истока. Тада, поштовани пријатељи, неће ни морати да се граде логори за избеглице. Талас људи који су били принуђени да напусте своју земљу буквално је заплуснуо прво суседне земље, а затим и Европу. Овде се ради о стотинама хиљада, а може се попети и на милионе. То је фактички нова велика горка сеоба народа и тешка лекција за све нас, укључујући Европу.**

ПРОСТОР БЕЗБЕДНОСТИ ЗА СВЕ

Желим да нагласим: избеглицама су без сумње потребни самилост и подршка. Али **тај проблем се кардинално може решити само путем обнове државности тамо где је она била уништена путем јачања институција власти тамо где су се оне очувале и обнављају, путем пружања свестране помоћи – војне, економске, материјалне – земљама које су се нашле у тешком положају и, наравно, људима који, упркос свим искушењима, не напуштају свој завичај. Разуме се, никаква се помоћ не може и не сме наметати сувереним државама, та помоћ се мора нудити искључиво у складу са Повељом УН. Све што се чини и што ће се чинити у тој сфери у складу са нормама међународног права – Уједињене нације треба да подрже, а све што буде противно Повељи УН – да одбаце. Крајње важним сматрам помоћ у обнови државне структуре Либије, подршку новој влади Ирака и свестрану помоћ легитимној влади Сирије.**

Уважене колеге, кључни задатак међународне заједнице на челу са УН и даље је обезбеђивање мира, регионалне и глобалне стабилности. Према нашем мишљењу, **морамо разговарати о формирању простора једнаке и недељиве безбедности, безбедности не за изабране већ – за све.** Да, то је сложен, тежак и дуготрајан посао, али му алтернативе нема. Међутим, код неких наших колега и даље, нажалост, доминирају блоковско мишљење из времена хладног рата и тежња да се освајају геополитички простори. Прво су наставили линију ширења НАТО. Намеће се питање: **ради чега ако је Варшавски уговор престао да постоји, а Совјетски Савез се распао? Упркос томе, НАТО на само да опстаје него се и даље шири, као и његова војна инфраструктура. Затим су се постсовјетске**

државе нашле пред тешким избором: да се прикљоне Западу или Истоку? Пре или касније таква **логика конфронтације морала је да се прелије у озбиљну геополитичку кризу. То се десило у Украјини где су користили незадовољство већег дела становништва постојећом влашћу и споља су испровоцирали оружани преврат. Услед тога је плануо грађански рат.**

Убеђени смо: само уз савесно испуњавање Минских споразума од 12. фебруара ове године могуће је зауставити крвопролиће и изаћи из ћорсокака. **Претњама и силом оружја немогуће је обезбедити целовитост Украјине.** То се мора урадити. Потребно је реално сагледавање интереса и права људи у Донбасу, поштовање њиховог избора, усаглашавање са њима, као што је то предвиђено Минским споразумима, кључних елемената политичког уређења државе. **То је гаранција да ће се Украјина развијати као цивилизована држава, као важна карика у изградњи заједничког простора безбедности и економске сарадње, како у Европи тако и у Евроазији.**

ПРОТИВ ТТИП

Даме и господо, нисам сада случајно споменуо заједнички простор економске сарадње. Још донедавно се чинило да ћемо се у економији, где важе објективни тржишни закони, научити да се понашамо без линија које деле, да ћемо деловати на бази транспарентних, заједнички усвојених правила, укључујући и принципе СТО који подразумевају слободну трговину, инвестиције и отворену конкуренцију. Ипак, **данас готово да су постале норма једностране санкције без сагласности УН.** Оне не само прате политичке циљеве већ се и користе за уклањање конкуренције на тржишту.

Навешћу још један симптом растућег економског егоизма. Низ земаља је кренуо путем затворених ексклузивних економских удружења, при чему се разговори о њиховом стварању одвијају по кулоарима, у тајности и од сопствених грађана, од сопствених пословних кругова, од шире јавности и од других земаља. Друге државе, чији интереси могу да буду погођени, такође се ни о чему не обавештавају. Вероватно све нас желе да суоче са чињеницом да су правила игре поново написана, притом написана према потребама уског круга изабраних, без учешћа СТО. **То може да доведе до дестабилизације трговинског система, до разарања глобалног економског простора. Означени проблеми погађају интересе свих држава, утичу на перспективе читаве светске привреде, због тога предлагемо да се ова питања разматрају у оквиру УН, СТО и Групе 20.**

Насупрот политици ексклузивности, Русија **предлаже хармонизацију регионалних економских пројеката, такозвану интеграцију интеграција, засновану на универзалним транспарентним принципима међународне трговине.** Као пример, навешћу наше планове по усаглашавању рада Евроазијског економског савеза са

Само се Асад...

кинеском иницијативом у вези формирања Економског појаса Пута свиле. Још увек велике перспективе видим у хармонизацији процеса интеграције у оквирима Евроазијске економске уније и Европске Уније.

АКО БУДЕМО РАДИЛИ ЗАЈЕДНО...

Даме и господо, међу проблемима који се тичу будућности читавог човечанства имамо и такав изазов као што су глобалне промене климе. Ми смо заинтересовани за ефикасност климатске конференције УН, која ће бити одржана у Паризу у децембру. У оквирима свог националног доприноса, планирамо да до 2030. године смањимо емисију гасова „стаклене баште“ за до 70–75 одсто у поређењу са показатељима из 1990. године. Предлажем да шире сагледамо овај проблем. Ограничавањем емисије штетних гасова, користећи друге тактичке методе ми ћемо можда на неко време да ублажимо проблем, али нећемо га свакако решити. Потребни су нам потпуно други приступи. Реч треба да буде о увођењу принципијелно нових технологија прилагођених природи, које не наносе штету околини, већ се са њом хармонично уклапају дозвољавајући да се обнови равнотежа између биосфере и техносфере коју је човек нарушио. То је изазов планетарних димензија. Убеђен сам да човечанство поседује интелектуални потенцијал да одговори на њега. Неопходно је да ујединимо напоре пре свега држава које поседују јаку истраживачку базу, развијене фундаменталне науке.

Предлажем да се под окриљем УН формира специјални форум, где ће све стране разматрати проблеме везане за трошење природних ресурса, уништавање околине, климатске промене. Русија је спремна да наступи као један од организатора таквог форума.

Поштоване даме и господо, колеге, 10. јануара 1946. године у Лондону је почела са радом прва сесија Генералне скупштине УН. На њеном отварању председник припремне комисије сесије, колумбијски дипломата Зулета Анхел, према мом мишљењу, веома обимно формулисао **принципе на којима треба да заснива свој рад УН. То су: добра воља, презирање интрига и лукавства, дух сарадње. Данас ове речи звуче као поука за све нас. Русија верује у велики потенцијал УН, који треба да помогне да се избегне нова глобална конфронтација и да се пређе на стратегију сарадње.** Ми ћемо, заједно са другим земљама, поступно радити како би смо учврстили централну координирајућу улогу УН.

Убеђен сам, ако будемо радили заједно, да ћемо свет учинити стабилним и безбедним, да ћемо створити услове за развој свих држава и народа. Хвала на пажњи.

28.9.2015.

(Подвукла – Искра)

Факти

Побуна против НАТО–а у централној Европи

У земљама централне и источне Европе распириле су се нимало наивне страсти око њиховог места и улоге у ЕУ и НАТО–у. Становници Чешке, на пример, активно потписују петицију са захтевом властима у Прагу да република изађе из састава Европске уније. У овом тренутку број скупљених потписа износи око 100 хиљада и тај број непрекидно расте.

А становници суседне Словачке озбиљно су забринути што ових дана обнародована идеја о стварању војних НАТО база у близини Братиславе носи много озбиљнији и опаснији карактер по националне интересе Словачке. Министарство одбране било је принуђено да призна, ради се о припреми стварања координационе групе НАТО пакта. Та група ће моћи у случају потребе да омогући брз распоред оперативних НАТО снага на територији земље.

Од сличног распоређивања ће остати само један корак до потпуног увлачења Словачке у било какву натовску војну авантуру. Овде посебно може бити говора о учешћу НАТО јединица (укључујући и саме словачке војнике) у сукоб у Украјини, на страни кијевских националиста. Друга могућа варијанта је организација пребацивања јединица у Сирију ради покривања терориста, који воде борбу против председника Башара Асада.

Оба сценарија ће за Словачку бити губитак државног суверенитета и учешће у рату за туђе интересе. НАТО планира да горе наведене координационе групе створи не само у Словачкој, него и у Мађарској, Естонији, Летонији, Литванији, Пољској, Бугарској и Румунији.

Због тога није чудно што становници Словачке све активније учествују у масовним манифестација под антибриселским и антивашингтонским паролама. Према подацима немачке радио–станице Deutsche Welle, 74% становника Словачке противи се стварању НАТО база у земљи и у свим централноевропским регионима.

И због тога се поставља логично питање: да ли уопште има смисла чланство земље у Североатланској алијанси?

Све горе написано директно се односи и на земље Балкана – у том смилу и на Србију. Тамошњи представници владајућих кругова воле да за време својих посета Вашингтону и Бриселу, и када треба и када не треба, расуђују о својој привржености евроатланским вредностима. Међутим, те вредности су релативан појам. Вредност те исте Србије или Црне Горе у очима НАТО–а огледа се искључиво у могућности искоришћавања те земље у својству обичног глупог војника, зарад остварења сопствених војно–политичких сценарија. Или у својству платформе за војне базе које опслужују војни сценарио из периода „Хладног рата“ – па тако и „добре“ терористе са тачке гледишта Запада.

Фонд Стратешке Културе **Петар ИСКЕНДЕРОВ**
Последњих неколико година наша земља

ШТА ЈЕ РУСКА ИДЕЈА 21. ВЕКА

Будућност за Русију огледа се у изградњи државно–друштвеног и културног уређења које би у човеку очувало лик Божји

се веома променила. Законодавна и извршна власт предузеле су низ корака у унутрашњој и спољној политици који су је учинили другачијом, и то не само у поређењу са „смелим” 90–тим него и са почетком 2000–тих година. Довољно је да поменемо закон о страним агентима, патриотску „стоп–листу”, Крим, Донбас, и као последицу, базе НАТО распоређене дуж граница Руске Федерације од Балтика до Црног мора. И то на дуже време. У таквим условима још је јача потреба за државном идеологијом, која на жалост одсуствује. Та идеологија би ујединила у овом тренутку разједињену земљу на различите идејно–политичке блокове. Да ли је таква идеологија у принципу могућа? Питање је озбиљно.

БЕЛА ИДЕЈА

Идеологија представља скуп духовних и материјалних идеја/вредности које реално управљају земљом. Када је у питању руска идеја, то је наша национална историја развијена у времену. Не треба ништа измишљати, треба је схватити.

Гледано историјски, прва велика идеја на територији Русије била је идеја православног царства – од Крштења Русије од стране Новгородско–Кијевског кнеза Владимира, до последњег петроградског Императора, Царамученика Николаја II. Управо у оквирима такве државно–духовне конструкције, Русија се из малог московског књажевства претворила у једну од највећих империја у светској историји, дошла до Тихог океана и чак се прелила у Америку. Историја Русије – руског народа, руске културе –представља упорну борбу за очување православног језгра наше цивилизације у условима изазова од стране снага туђих руском свету. Сваки пут кад је Русија испитивала следећи удар тих сила (спољни или унутрашњи), она је налазила у себи извор за опоравак, а тај извор се увек налазио у области свештеног религиозно–језичког језгра руског света.

Тако су на пример Петрове реформе с почетка XVIII века представљале истинску цивилизацијску револуцију, и чак у одређеном смислу и рат са националном традицијом. Парадокс дела Петра Великог огледао се у томе што су спољни омотачи руске цивилизације – техника, наука, војни послови итд. – у његово време били радикално ојачани прелазећи на принципијелно други ниво и да то није било урађено, Русија би претрпела политички слом још у XVIII веку. Међутим, чињеница је да се Петар супротстављао управо вертикалном ширењу традиционалног руског живота (замена народно–земне

монархије европским апсолутизмом, укидање Патријаршије, страно образовање). Упоредо са тим, у црквеном и народном духу император је и даље остајао православни цар. Наравно, део народа је посумњао да је Петар антихрист а затим отишао у „шуме и планине” како не би учествовао у његовим делима, али то је друга прича. **Што се тиче „велике” историје Русије, магистралне линија њеног васељенског хришћанског служења – онда нема сумње да су Петрове реформе, оснивање Петрограда, задуживање западних етикета, мода и наука – само модернизовали Русију али нису убили „Свјатају Рус” (Свету Русију).**

Духовно језгро православно–руске цивилизације спасило је Русију од распада, пославши јој на почетку и крају XIX века светог Серафима Саровског и друге велике подвижнике. На нивоу државности десила је победа у Оцибинском рату 1812. године против француске револуције у лику Бонапарте. И, на крају, у области световне модернизоване културе, дело Пушкина је на непобитан (и све до сада непоновљив) начин представљало повратак класичној вредносној вертикали. Пушкин је, за разлику од својих савременика Гетеа и Бајрона, показао да геније и слобода нису обавезно у савезу са Мефистофелом и да они могу бити и на страни Бога.

ЛИБЕРАЛНА ИДЕЈА

Петрограду је било суђено да себи пусти католичко–протестантски масонски Запад. Ако је Москва победила Исток на Куликовом пољу и држава оформила руско православно царство, онда је Петроград морао да се бори са другим противником – буржоаском Европом, која је, за разлику од Монгола, тежила да измени сам историјски код Русије. Главни социјални, економски и политички противник петроградске монархије постао је светски капитал („жути ђаво”), са којим се она није суочила на прави начин.

Оштрица Фебруарске револуције 1917. године била је усмерена право у центар руске цивилизације – у њено духовно језгро. Уставши против Цара, скупштински политичари–либерали (и остали „фармацеути”, како их је назвао Александар Блок) замислили су да преврну Русију с „главе на ноге”, претворивши је у буржоаску републику англо–француског типа, то јест, узевши реванш за пораз од 1905. године. Узгред, прост руски народ под благословом праведног Јована Кронштантског, није дозволио да се револуција

Шта је руска...

1905. године која је толико забринула ауторе знаменитог Веха, спроведе до краја. Истовремено, „прогресивно друштво” је аплаудирало терористима, слао честитке за победу јапанском императору, а лидер тадашњих либерала у Думи англоман П. Миљуков до краја емигрантског живота се поносио тиме што је својим говором у Думи у новембру 1916. године („глупост или издаја?”) поднео револуционарни сигнал земљи која је била у рату. Међутим, до победе над Немачком у Првом светском рату било је остало сасвим мало времена.

Власт либерала са розикастим машиницама једва је трајала девет месеци. Армија је почела убијати своје официре и дезертирати, почела је свеопшта смутња. Држава се распа-ла. Власт се ваљала по прабини и био је потребан неко ко би преузео ту власт.

ЦРВЕНА ИДЕЈА

Одлучни су се нашли међу бољшевицима. Октобар 1917. године је био типичан престонички пуч, међутим, у следећих пет година црвени су победили генерале „демократе” и скупили су раздвојену Русију скоро у границама империје. Истински стваралац СССР био је, наравно, стваралац који је за три петољетке створио нову супер-државу која је 1945. године освојила Берлин, усвојила нуклеарно оружје и прва одлетела у космос. И Патријаршија РПЦ била је успостављена управо у његово време, после лењинско-троцкистичког погрома цркве.

Притом, он није имао колоније и магичне изворе нафте, све се морало чинити на ентузијазму, страху и ропском раду. Капитал је постао атрибут државе. Да, то је било страшно и не дао Бог да видимо нешто слично раскуличавању, Гулагу и рупама по ноћи, но, да није било тога, сада већ не би било ни руског народа нити многих других племена која су му се придружила пре 200 година. То је историја која нема коњуктива. Трећи Рим је 1917. године претворен у Трећу интернационалу, али је она 1945. године, после искупитељског рата и Победе – у много чему постала поново Русија.

НЕОЛИБЕРАЛНА ИДЕЈА

Либерали, орјентисани на злато (преобучени комунисти), су се 1991. године под демократским паролама вратили на власт у Москви. Била је то нова (већ трећа у XX веку) либерална револуција остварена бољшевичким методама: партијска номенклатура је конвертовала политичку власт у економију. Следећи либерал-револуционари су сматрали да ће невидљива рука тржишта све да реши – и добили су земљу у границама из XVII

века у којој су били у сукобу сви са свима и где само лењивци нису пројектовали даљи распад земље на „уралску републику”, „далекоисточну републику” итд.

Наравно, постоје чувени „Либерални манифести” 1947 и 1997. године о слободи, одговорности и праведности као главним вредностима либерализма. Либерализам је предлагао човеку: „Ради шта желиш, ти си сам свој газда! Но притом ти сам одговараш за себе, твоја кућа је твоја тврђава, све остало – Бог, држава, Отаџбина – у ствари су само део тебе”. У наше време тај „слободни власник” у потпуности је постао роб тржишта и интернета, који га храни антикултуром, а улице његових градова су се нашле у власти разноврсних „мањина”. На културолошком језику то се зове постмодерна (ПМ), и она сведочи о завршетку фаустовске (модернистичко-авангардне) етапе европске историје и преласка на њену предсмртну хедонистичко-потрошачку фазу.

ИДЕЈА ПОСТМОДЕРНЕ

Данас у земљама које су заражене вирусом постмодерне више нема религије, филозофије, науке, уметности, морала у правом смислу те речи. Постоји њихово симулирање, фалсификат. Бела кућа у САД се 26. јуна 2015. године расцветала у дугине ЛГБТ боје – тада су локални хомосексуалци прослављали одлуку Врховног суда о пуној легализацији њихових „бракова”. Још раније је Обама дозволио рад са ембрионима матичних ћелија (практично њиховом убијању) а у Енглеској су испробавали први образац машине за читање мисли.

Забавна перспектива, зар не? Постоји пројекат тзв „Светске владе”, који предвиђа „електронски концлогор” и најновију смешу феудализма и робовласништва – са моје тачке гледишта ништа боља алтернатива. Постмодерна је филозофија и политика глобализације 21. века. Истинска заштита од постмодерне – а то значи и од самоуништења човечанства – јесте вера у апсолутну реалност и вредност живота дарованог од Бога. И та вера ће трајати све док Га ми радујемо.

ИДЕЈА ПРАВОСЛАВНОГ СОЦИЈАЛИЗМА

Потпуно је очигледно да су идејно неспојиви руска идеја хришћанске праведности/истине и постмодернистички сумрак Европе. Последњи догађаји, попут самоопредељења Крима, херојске одбране Новорусије и антируских економских и војних санкција, само истичу ту околност. Председник В. В. Путин и његов тим спречили су распад Русије на почетку 21. века, сачувавши основе руске државности – коју симболизује царски грб, совјетска химна и демократска застава – и

(Крај на стр. 20/2)

САД ПОКРЕНУО СЕОБУ МИГРАНАТА

Избеглице добиле по 11.000 евра

Аустријски часопис Инфо Директ објавио је недавно, позивајући се на неименовани извор из редова аустријске војске, да све или део трошкова транспорта избеглица из Либије и Северне Африке сноси организације из САД

Аустријски часопис Инфо Директ, иначе познат по својим везама у оружаним снагама, објавио је недавно чланак, у коме се, позивајући се на неименовани извор аустријске безбедносне агенције "Österreichischen Abwehramts", пише да Сједињене Државе финансирају трговину афричким имигрантима који из Либије улазе у Италију.

У чланку у ком се тврди да САД плаћају трговце имигрантима у Европи се не наводи пуно тога. Наиме, тврди се како се трошкови доласка једне особе у Европу процењују на нешто више од 3000 еура, као што наводе и други медији. „Шлепери захтевају огромне суме новца за превоз у срце Европе. Чак и без обзира на услове превоза, који се граниче са нељудским, избеглице по глави морају платити између седам хиљада и 14 хиљада евра, у зависности од региона у коју желе доћи”, тврди аустријски обавешајац. До тих података долази се из полицијских кругова јер они имају директан контакт са људима који траже азил. Због све веће навале, све ригорозније су полицијске провере камиона, „шлепера” и сличних возила те полиција избеглице често води на вишедневно испитивање.

„Имамо сазнања да све или део трошкова транспорта за избеглице сноси организације из САД. Открили смо то након што смо приметили нелогичности у бројкама које су се након испитивања редовно понављале, а нису се поклапале са могућностима људи зависно о крајевима из којих долазе. На пример, није могуће да толико људи из северне Африке при руци има око 11 хиљада евра. Како је могуће да нико није поставио то питање? Једино објашњење је да неко нешто скрива”, изјавио је аустријски обавештајац и додао да чак у пријатељским обавештајним круговима попут Немачке и САД влада некаква необична тишина. „О нашим закључцима нико из САД не жели да разговара са нама, а досад смо имали изузетно добру комуникацију с њиховим обавештајним службама. Чак ни HNAА (аустријска војна агенција за информације и унутрашњу безбедност) нема никаквих информација или је једноставно добила забрану ширити их. Но, ово мора у јавност”, закључио је аустријски обавештајац.

Према интерном извештају аустријске обавештајне службе "подразумева се да су америчке организације створиле модел суфинансирања и подносе највећи део трошкова трговине имигрантима". Реч је о "истим организацијама које су својим радом запалиле и бациле у хаос Украјину пре годину дана".

Ово је више него јасна алузија на такозване невладине организације. Чланак се завршава позивом "новинарима, полицајцима и обавештајцима да активно учествују у потрази за подацима који ће поткрепити наведене тврдње, јер је тренутна ситуација изузетно опасна и објава тачних информација може спречити ескалацију кризе".

У чланку објављеном накнадно под називом "Ротшилди и индустрија азила", аустријски лист открива "да у Аустрији цвета посао везан за избеглице и да је само једна фирма која се брине за тражитеље азила добила 21 милион евра од државе како би им помогла и нахранила их".

Међутим, овде долазимо до занимљивих података, јер је реч о правом профитабилном друштву са седиштем у Швајцарској, "Ors Service Ag", које је у власништву финансијске куће "British Equistone Partners Europe", која је део моћне "Barclays Банке", мултинационалног финансијског гиганта такође познатог "Оклопњача Rothschild". Њени главни деоничари су приватни банкари фирме "NM Rothschild & Sons Limited" и њихов финансијски сателит "Lazard Brothers", открива талијански аналитичар Mauricio Blonde.

Дакле, друштво које се бави пружањем помоћи избеглицама и нуди прехрану азилантима је подружница подружнице још једне мање подружнице моћне Barclays Банке. Отприлике тако некако, иако траг није тешко пратити.

Председник "Barclays Банке" је годинама био Marcus Agius Rothschild. Он је оженио кћер Edmunda de Rothschilda, Katherine Juliette. Резултат тога је да такође има контролу над British Broadcasting Corporation (BBC) и један је од три директора Управног одбора групе Билдерберг. Ротшјадлима не смета ниједан посао и изгледа да су видели да је организовање "добродошлице" имигрантима и брига о њима јавним новцем посао који ће прогресивно расти", пише Блонде.

Француски аналитичар Тијери Мејсан за портал Волтаиренет пише како је ово откриће потврда његовог опширног чланка објављеног пре четири месеца у ком између осталог наводи да талас избеглица у Европи није случајна нуспојава сукоба на Блиском истоку, него стратешки циљ Сједињених Држава. Мејсан ову америчку стратегију назива "теоријом хаоса" и позива се на Леа Штрауса (1899. –1973.), филозофа, оца и гуруа неоконзервативаца који су заузели кључна места у америчким институцијама.

"Начело ове стратешке доктрине се може сажети на следећи начин: Најлакши начин за пљачку природних ресурса једне државе на дуги рок није заузимање те земље војним путем, него њено уништење. Без државе нема војске, а без непријатељске војске нема опасности од пораза. Од тог времена, стратешки циљ војног НАТО саве-

за са Сједињеним Државама на челу је искључиво уништење држава. Шта ће се касније догађати с погођеним народима, то није проблем Вашингтона.

Миграције на Медитерану, које су за сада још увек хуманитарни проблем (200 000 имиграната у 2014. години), даље ће прерасти у озбиљан привредни проблем. Недавне одлуке Европске уније нису усмерене на то да се проблем масовне имиграције заустави, него да се оправдају нове војне операције којима треба задржати хаотично стање у Либији. Наравно, хаос се не треба решити. То је тачно тако. Америчка стратегија је заправо усмерена да се Европљани увуку у војне авантуре у Либији, Сирији и Украјини. Једном када Европљани до грла заглибе у мочваре хаоса због недовољне војне обуке и капацитета, мораће да моле за помоћ једину преосталу суперсилу. Она ће нас ујединити више него икад, јер "нас штити од хаоса", пише Мејсан.

За крај је нужно споменути лево-либерални део политичког спектра који као и увек штити интересе "оних најслабијих", у овом случају имиграната, док у ствари учествује у овом великом и уносном послу, некада и не знајући шта чини.

У сваком случају, овај огроман талас имиграната који је заплуснуо Европу треба збринути, а несрећним људима дати могућност да живе у миру и условима достојним човека. Међутим, говорити искључиво о врху леденог брега, а не решавати проблем у корену, било да је ријеч о Либији, Сирији, Ираку, Авганистану или Украјини, само потврђује наводе Мејсана да Брисел у истој мери као и Вашингтон учествује у производњи хаоса на глобалном нивоу који у Европу тера на стотине хиљада људи.

Рачун ће на крају платити европски порески обвезници а трошење јавног новца у те сврхе ће неминовно произвести пораст ксенофобије. Наравно, тај ћемо проблем као и све раније решавати накнадно и у међувремену ћемо се згражавати над монструмима, што и јесу, као што је Андерс Брејвик и њему слични.

Тиме што ћемо рећи да сами нисмо исти као Брејвик опраћемо нечисту савест и заборавити да Либијцима, Сиријцима и многим другима никада не би пало на памет да гуменим чамцима спас потраже на обалама Европе. Неко је због њихових ресурса и геостратешког положаја одлучио да њихова домовина мора бити уништена, а што је најгоре финансијска олигархија чак и ову "велику сеобу" види као уносан извор профита.

Овде се треба придружити апелу аустријског часописа Инфо Директ и позвати новинаре, полицајце и обавештајце да активно учествују у потрази за истином, јер је тренутна ситуација изузетно опасна, а објава тачних информација можда ипак може спречити ескалацију кризе.

завршили су са диктатом економског тоталитаризма. „Банкарској породици” је стављено до знања да није свемоћна. Путинови поступци били су у складу са вољом народа и народ их је подржао. Не говорим овде о потпуном неуспеху либерално-западњачких партија које се, уз све жеље, не могу отписати као злогласни „административни ресурс”. Уколико би влада Путина-Медведева успела да изради националну – а не компрадорску – економију, која одговара светском значењу Русије, тојест, када би пре свега почела руску нафту и гас да продаје за рубље, бар у оквирима БРИКС, самим тим окончаваши монопол долара – тада би православно-руска цивилизација била материјално обезбеђена, у сваком случају у догледној будућности.

Формула „православног социјализма” не предвиђа сједињење хришћанства са безбожним марксизмом-лењинизмом и повратак СССР. Појам социјализма у овом случају значи првенство народа и државе у односу на тржиште, супротну скоро у потпуности зависну земљу од власника светског капитала као што је данас стање на Западу. Приватно власништво на малом и средњем нивоу се у потпуности може уклопити у православни социјализам – но кључни врхови државе и привреде морају се налазити у рукама патриотске „услужне класе”, а не оних власника доларских милиона са руским пасошима, који су практично већ одавно Швајцарци, Енглези или Американци. Навешћу само једну цифру: обим индустријског БНД у Руској Федерацији у 2013. години је износио отприлике 25 одсто мање од совјетског из 1990. године, онда кад је суседна Белорусија, која је сачувала много од социјалистичког система и са централизованим руководством увећала свој БНД за скоро два (!) пута. И то без нафте и гаса. Гајдаровски капитализам у Русији доживео је фијаско. То схватају скоро сви, такође и Путин. Само се неки претварају да је све у реду.

Човеку је потребан хлеб, но човек не живи само од хлеба. Друштву је потребан новац, али за Русију не постоји ништа опасније од власти новца. Замислива будућност за Русију огледа се у изградњи таквог државно-друштвеног и културног уређења које би у човеку очувало лик Божји. Треба Русији пружити могућност да буде сама своја. Њена вера се не сме угасити. Ако се то деси, никакви прекоморски рецепти неће спасити земљу од погибије, а, заједно са њом, пропаће цео свет.

Русская народная линия / ФСК, 5.10.2015.

(Подвукла – Искра)

АЛЕКСАНДАР КАЗИН

Уништење Русије је стратешки циљ Вашингтона

Крајњи циљ САД је да спрече било какву алтернативу, тј. евроазијске интеграције

Крајњи циљ САД и НАТО је да поделе (балканизују) и пацификују (финландизују) Руску Федерацију, највећу земљу на свету, чак и да успоставе темељ за вечиту нестабилност (сомализацију) широм Русије или барем једног дела остатка постсовјетског простора, како је учињено на Блиском Истоку и у Северној Африци.

Будућност Русије – или више Русија, које би уствари биле много слабих и подељених друштава – био би деиндустријализовани, сиромашни простор, без икаквих одбрамбених капацитета и структуре за експлоатацију ресурса. Била би то земља коју Вашингтон и његови НАТО савезници виде у демографском паду.

ПЛАНОВИ ИМПЕРИЈЕ ЗА ХАОС У РУСИЈИ

Распад Совјетског савеза није био довољан за Америку и НАТО. Крајњи циљ САД је да спрече било какву алтернативу са европског и азијског простора, тј. да спрече евроазијске интеграције. Зато је уништење Русије један од њихових стратешких циљева.

Такви циљеви Вашингтона били су јеку током сукоба у Чеченији. Исти циљеви су били очигледно на сцени током Евромајдана у Кијеву. Заправо, **први корак ка разводу Русије и Украјине је распад СССР и спречавање сваког покушаја да се поново уједини.** Пољско-амерички интелектуалац **Збигњев Бжежински** – који је био саветник председника Картера за државну безбедност и који се бавио совјетском инвазијом на Авганистан – **истицао се у залагању за дезинтеграцију и деволуцију Русије. Он је предвиђао да ће „децентрализована Русија бити мање имуна на империјалистичке тежње”.** Другим речима, ако би Америка поделила Русију, Москва не би била на нивоу тог изазова. У том контексту Бжежински такође каже: „Неуједињеној Русији, састављеној од европског дела Русије, Сибирске републике и Далекоисточне републике, било би лакше да развије привредне односе са Европом и новим државама Источне и Централне Азије, чиме би убрзали сопствени развој”.

Ово мишљење не долази од неког просечног академика, који тек тако сеје своја размишљања. Ови ставови имају подршку владе и своје култивисане присталице. Одраз тога може се видети у наставку текста.

ДРЖАВНИ МЕДИЈИ САД И БАЛКАНИЗАЦИЈА РУСИЈЕ

Дмитриј Синченко је на тему поделе Русије 8. септембра објавио чланак под насло-

вом Чекајући Трећи светски рат – како ће се свет променити. Синченко је био укључен у Евромајдан и његову организацију, па и у „Свеукрајинску иницијативу”. Заговара етнички национализам, територијално ширење Украјине на рачун суседа, оживљавање ГУАМ (Организација за демократски и економски развој, проамеричка групација коју чине Молдавија, Грузија, Украјина и Азербејџан) и, за крај, **придруживање Украјине НАТО и напад на Русију како би се унапред осуетили спољнополитички планови Москве.** Треба напоменути да ГУАМ нема никакве везе са демократијом чим је Азербејџан укључен у пројекат, већ служи као противтежа руској Заједници Независних Држава (ЗНД).

Синченко свој чланак почиње лекцијом из историје, наводећи да су САД своје непријатеље, како би их оцрнили, етикетирали као „осовину зла”. Подсећа како је Џорџ Буш тим изразом обухватио Ирак, Иран и Северну Кореју. Затим је Џон Болтон, бивши Бушов амбасадор у УН, списак проширио на Сирију, Либију и Ирак, да би одмах после њега Кондолиза Рајс, бивша Бушова шефица Стејт департмента, укључила и Белорусију, Зимбабве и Мјанмар (Бурму). На крају су предложили да том списку дода и Русија као центар свих одметничких држава. Синченко даље тврди да је Русија одговорна за све сукобе на Балкану, Кавказу, Блиском Истоку, Северној Африци, Украјини и Југоисточној Азији. Оптужује Русију да је планирала инвазију на балтичке земље, Кавказ, Пољску, Молдавију и, што је још смешније, на два њена најближа војна савезника Белорусију и Казахстан. Како се у наслову текста намерно имплицира, Русија отворено провоцира Трећи светски рат.

Ова фикција није представљена у свим америчким медијима, али јесте у државним. Ту прогнозу је такође објавила украјинска филијала радија Слободна Европа, који је америчко пропагандно средство у Европи и на Блиском Истоку, којим су се рушиле владе.

Језиво је што у тексту покушавају да се представе сценарији за Трећи светски рат. Одвратно игноришући сценарио употребе нуклеарног и оружја за масовно уништење, аутор само нежније осликава велики рат, који ће исправити политичку карту света. Аутор и радио Слободна Европа су народу Украјине поручили да је рат „добар за њих” и да ће им се под ногама створити нека врста утопијског рата, чим букне рат у Русији.

Чланак се врло лепо уклапа у контуре про-

Уништење Русије...

гноза Бжежинског за Русију, Украјину и евроазијско пространство. Прогнозе су да ће се Русија распасти, а Украјина постати део проширене Европске уније у коју ће ући Јерменија, Азербејџан, Либан, Израел, Белорусија и Гренланд као дански протекторат, а формираће се конфедерација држава на Кавказу и на Медитерану. Ово друго ће бити **Медитеранска унија, која ће обухватити Турску, Сирију, Египат, Либију, Тунис, Алжир, Мароко, као и Западну Сахару**, која је под мароканском окупацијом. Украјина је дакле представљена као део ЕУ. И Украјина ће тако постати део француско-немачко-пољско-украјинског коридора, који је Бжежински предлагао још 1997. како би се изазвали Русија и њена ЗНД.

ПРЕКРАЈАЊЕ АЗИЈЕ И МАПА ПОДЕЉЕНЕ РУСИЈЕ

Поделом Руске Федерације би се, наглашава Радио Слободна Европа, свако супарништво Вашингтона и Москве заувек окончало. Најироничније је то што се наводи да ће се тек уништењем Русије створити мултиполарни свет, без обзира што ће Америка бити најјача сила, али, поред ЕУ, и видно ослабљена након рата са Русијом.

Текст прате и две мапе које оцртавају евроазијски простор и свет након уништења Русије. Штавише, ни аутор ни његове две мапе не показују промену граница на Криму, означавајући га као украјинску земљу, а не руску. Од запада ка истоку, направљене су следеће промене у географији Русије:

- **Руску област Калињинград** ће анектирати Литванија, Пољска или Немачка. Како год да буде, она ће постати део проширене Европске уније;

- **Источна (руска) Карелија**, уз Санкт-петербуршку и Лењинградску, затим Псковску, Новгородску и Мурманску област ће бити под утицајем Финске, или ће можда чак бити део Велике Финске. Иако је у писаној форми Архангелска област наведена као део те целине, на мапи се то не види, вероватно грешком;

- **Јужни административни дистрикти Себешки, Пустошкински, Невељски и Усвјатски**, као и западни административни дистрикти Демидовски, Десногорски, Духовчински, Кардимовски, Киславишки, као и цела Смоленска област и централни административни дистрикт, биће укључени у Белорусију. Делови Смоленске области биће нова граница између Белорусије и покидане Русије;

- **Кавкаску конфедерацију**, која ће бити под утицајем ЕУ, чиниће Северни кавкаски федерални дистрикт, који ће сачињавати републике Дагестан, Чеченија, Северна Осетија–Аланија, Ставропољ–Крај, као и Каракај–Черкеска и Кабардино–Балкарска република;

- Целокупни Јужни федерални дистрикт Русије, дакле Волгоградска, Ростовска и Астраханска област, као и републике Калмикија, Едгеја и др., ће ући у састав Украјине. То значи да

ће Украјина делити границу са Казахстаном и да ће Русији бити ускраћени ресурси Каспијског мора и граница са Ираном;

- **Украјина ће такође преузети Белгород, Курск, Бријанск и Вороњеж**, односно најнасељенији део Русије;

- **Сибир и Далеки исток** ће се такође отцепити од Русије. У тексту се даље наводи да ће Сибир и већи део Далеког истока потпасти под кинески утицај или ће, заједно са Монголијом, постати део НР Кине, све осим Сахалина;

- **Русија губи и Сахалин** (или Карафуто на јапанском) и Курилска острва, која се укључују у Сахалинску област. Тај део анектира Јапан.

На свом блогу је Синченко поставио текст пар дана пре него што га је Радио Слободна Европа објавио. Тамо је још једна слика која и није вредна погледа – Русија коју су растргли њени суседи.

СВЕТ НАКОН ТРЕЋЕГ СВЕТСКОГ РАТА

Друга мапа осликава свет након Трећег светског рата, где се види неколико наднационалних држава. Јапан је једини изузетак. Друга мапа и наднационалне државе се могу овако описати:

- Као што је поменуто, **ЕУ се проширила** и има контролу на периферији, на Кавказу, у Југозападној Азији и Северној Африци. То се све догађа у склопу НАТО Партнерства за мир на терену Медитерана, као дијалог који се одвија на политичком и војном нивоу. То ће бити плод Источног и Евромедитеранског партнерства Европске уније, такође на војно-политичком нивоу;

- **САД ће створити наднационални ентитет чија ће база бити Северна Америка**. Ту се укључују Канада, Мексико, Гватемала, Белизе, Ел Салвадор, Хондурас, Панама, Никарагва, Костарика, Колумбија, Венецуела, Гвајана (Француска Гвајана, Суринам, Гвајана) и читави Кариби;

- Од земаља које не прогута Америка ће формирати своју државу у ужем делу Јужне Америке, где ће доминирати Бразил;

- Неку врсту ентитета у Југозападном Азијском блоку ће формирати Авганистан, Пакистан, Ирак, Иран, Јордан, Саудијска Арабија, Кувајт, Бахреин, УАЕ, Јемен и Оман;

- Исто то ће се десити у Јужној Азији, где ће се удружити Индија, Шри Ланка, Бангладеш, Мјанмар, Непал, Бутан и Тајланд;

- У региону Аустралије и Океаније ће се окупити Филипини, Малезија, Индонезија, Сингапур, Брунеј, Источни Тимор, Папуа Нова Гвинеја, Нови Зеланд, као и пацифичка острва. Државом ће доминирати Аустралија;

- Пошто ће Северна Африка бити под контролом ЕУ, остатак Африке ће се ујединити под вођством Јужне Африке;

Суперентитет Источне Азије ће се састојати од делова Русије, Индокине, Кине, Корејског полуострва, Монголије и постсовјетске централне Азије. Ту ће превладати Кинези и владаће се из

(Крај на стр. 24/2)

Да је Путину у Њујорку претила опасност?

САД–у „РЕПУТАЦИОНЕ ШТЕТЕ” НЕ ЗНАЧЕ НИШТА

ФАКТИ преносе текст чији аутор указује да су САД земља са богатом традицијом политичких убиства и провокација. Конкретно: да су Американци убили четири своја председника, а да су на још десеторицу били покушани атентати. Уз закључак: ниједна држава на свету се не може похвалити таквом „жетвом”.

У истом тексту се наводи да је амерички конгресмен Сони Боно (бивши члан чувеног дуета „Сони и Шер”) био убијен након што је преузео истрагу корупције у Америци на највишем нивоу, укључујући досијеа о корупцији у правосуђу и трговини дрогом од стране ЦИА. Наводи се такође да је сенатор Пол Велстоун погинуо у авионској несрећи након што је захтевао додатну истрагу поводом рушења њујоршких Кула близнакиња и био стао на чело опозиције против америчког рата у Ираку. Авион, који се срушио током слетања, нису гасили неколико сати – да би изгорели сви докази.

Овове је додато да су амерички федерални тужиоци Телма Колбер и Шенон Рос, које су истраживале криминал повезан са породицом Буш, „извршиле су самоубиство” у размаку од неколико недеља, једна за другом.

И још: да су два ФБИ агента, који су били укључени у истрагу „терористичког напада у Бостону”, месец дана након убиства Тамерлана Царнајева погинули су после пада из хеликоптера током непланираних вежби. Након сазнања о том „инциденту”, посланица у скупштини државе Њу Хампшир Стела Трембли, која је сумњала да су „терористички напад у Бостону” извеле специјалне службе САД и која је захтевала темељну истрагу, напрасно је у пола цене продала кућу и нестала у непознатом правцу, остављајући само белешку о својој оставци...

ДА ЛИ је Путину претила опасност?

О овове се није протеклих дана говорило отворено. Нешто се – како је указала „Слободна штампа” – могло прочитати само „између редова”.

На пример:

„Шеф државе ће стићи у Њујорк на јубиларно заседање Генералне скупштине УН–а 28. септембра у једнодневну посету. Предвиђен је прилично напоран програм: излагање, као и низ састанака, укључујући и са америчким председником Бараком Обамом и јапанским премијером Шинзо Абеном. Након тога Владимир Путин ће напустити САД и вратити се у Москву. На питање зашто је све збијено у једнодневну посету, портпарол шефа државе, Дмитриј Песков, изјавио је новинарима: „Председник већ много–много година живи по сличном распореду, што је прилично тешко физички”.

То јест, директан одговор на питање „шта је разлог” портпарол је избегао. Зашто?

Да ли због тога, што ће чак и тих неколико сати, које ће председник Русије провести на

гостољубивом америчком тлу, његова служба безбедности бити принуђена да ради пуним капацитетом?

Наравно, кад би се нешто десило руском председнику током посете Америци – то би за Америку био репутациони удар. Међутим, зар рушење кула ЊТЦ није био репутациони удар?

А колико су Американци извукли користи из тог „репутационог удара”? Најмање за осам година су одложили финансијску кризу...

На крају крајева, ова Путинова посета за њих није била међудржавна, „земља домаћин” су биле – Уједињене нације, а не САД, а никад се не зна шта може да се деси.

Зар није до Путина успела да стигне, чак га безмало дотакла она припадница групе Фемен?

САД су, иначе, земља са богатом традицијом политичких убиства и провокација.

Убили су четири своја председника. Још на десет њих су покушани атентати.

Ниједна држава на свету се не може похвалити таквом „жетвом”. А то је само оно што је на површини. Јер, колико је било „трагичних коинциденција”, „случајности” и „несрећних случајева” који чине подводни део леденог брега?! Ево само неких од последњих:

Конгресмен Сони Боно (бивши члан чувеног дуета „Сони и Шер”) убијен је након што је преузео дужност истраге корупције у Америци на највишем нивоу. Боно је био задужен за досијеа о корупцији у правосуђу и трговини дрогом од стране ЦИА.

Сенатор Пол Велстоун погинуо је у авионској несрећи након што је захтевао додатну истрагу поводом рушења њујоршких Кула близнакиња и након што је стао на чело опозиције против америчког рата у Ираку. Авион, који се срушио током слетања, нису гасили неколико сати – да би изгорели сви докази.

Бивши конгресмен Вејн Овенс пронађен је мртав у време истраге корупције у америчко–израелско–палестинском троуглу.

Амерички федерални тужиоци Телма Колбер и Шенон Рос, које су истраживале криминал повезан са породицом Буш, „извршиле су самоубиство” у размаку од неколико недеља, једна за другом.

Федерални судија Џон Рол, убијен је убрзо након што је донео одлуку против Обаме и америчке владе. Убица је убрзо ухваћен, и испоставило се да је он усамљеник опијен наркотицима. Али, ако је тако, намеће се питање: зашто су медији пажљиво заташкали смрт Џона Рола у корист других жртава пуцњава?

У сваком од ових случајева има много сведочења и истражних недоследности које доводе у сумњу званичне верзије догађаја. А ово су само политичари. Остале непожељне боље и да не помињемо.

Ипак, ево нешто за пример –

Аутор књиге „Велика превара” и других бестселера о нападу 11. Септембра 2001., Филип

Маршал, изненада је побио своју децу (17–годишњег сина и 14–годишњу ћерку), кућног пса и упуцао сам себе. Његове колеге новинари спровели су своју истрагу, која је доказала потпуни фалсификат свих аргумената званичне истраге.

Новинар Мајкл Хејстингс, који је критиковао методе вођења рата у Авганистану и који је довео у питање чињеницу елиминације Осаме бин Ладена, из неког разлога је возио свој аутомобил тако великом брзином да је прешао неколико улица на црвено светло и слупао се.

Два ФБИ агента, који су били укључени у истрагу „терористичког напада у Бостону“, месец дана након убиства Тамерлана Царнајева погинули су после пада из хеликоптера током непланираних вежби.

Након сазнања о том „инциденту“, посланица у скупштини државе Њу Хампшир **Стела Трембли, која је сумњала да су „терористички напад у Бостону“ извеле специјалне службе САД и која је захтевала темељну истрагу, напласно је у пола цене продала кућу и нестала у непознатом правцу, остављајући само белешку о својој оставци...**

Поред политичких убиства, САД користе још два начина за елиминацију непожељних: то су секс–скандали (оптужбе могу остати и недоказане, али увек дође до оставке неугодног политичара – такав је случај био и са шефом ММФ–а Строс–Каном) и ... рак.

Када је сазнао да је болестан од рака, председник Венецуеле Уго Чавез изјавио је – обраћајући се лидерима Боливије, Никарагве и Еквадора: „Ја не кривим никога, ово су само моја размишљања, али молим те, Ево, води рачуна о себи, молим те, Данијеле, води рачуна о себи, молим те, Кореа, води рачуна о себи, јер све ми ово изгледа веома чудно“.

Чудно изгледа то, што је превише независних латиноамеричких лидера оболело од рака у исто време. Међу њима, аргентински председник Нестор Кишнер, па Кристина Кишнер која га је заменила, па бразилски председник Лула да Силва, потом Дилма Русеф која је дошла на власт после њега, па парагвајски председник Фернандо Луго (истина, он је збачен у преврату који је организовала ЦИА, али је убрзо након тога њему такође дијагностикован рак). Након што је проамерички председник Колумбије Хуан Мануел Сантос започео мировне преговоре са герилцима „Револуционарних оружаних снага Колумбије“, он је такође оболео од рака.

Једва је остао жив после мистериозног рака и кубански лидер Фидел Кастро. Међутим, Кастро је посебан случај. Он је преживео више од 600 атенатата у свом животу.

Надајмо се да су током недавне посете Владимира Путина Куби и његовог дијалога са Фиделом Кастром, не мање ефикасно комуницирали и разменили искуства и представници служби безбедности Русије и Кубе.

Факти, 30.9.2015
(Подвукла – Искра)

Љев ПИРОГОВ
Превео: Срђан Ђорђевић

Пекинга.

Иако се чланак који је Слободна Европа објавила на први поглед може окарактерисати као неостварив, требало би прво поставити одређена питања. Прво, одакле аутору такве идеје? Да ли је тај план за будућност сковао неко из САД или ЕУ, директно или индиректно? Друго, одакле је аутор прикупио информације кад је створио овакву визију света после рата? Аутор се свакако ослонио на нацрт поделе Русије од Бжежинског. Текст укључује мапе на којима периферија ЕУ почива на просторима Северне Африке, Блиског Истока и Кавказа. И ти простори су обојени светло плавом, а не тамнијом нијансом, којом је обележена ЕУ. Иако се чланак Слободне Европе дефинитивно одбацује, не треба заборавити да Јапан и даље тражи Сахалинску област и да су САД, Турска и Саудијска Арабија подржавале сепаратистичке покрете у Јужном федералном и Северном кавкаском дистрикту.

УКРАЈИНИЗАМ

Радио Слободна Европа извештава у духу украјинизма, који и није вредан помена. Али Нације су изграђене тако што су их градили и одржавали колективи и појединци који су створени за тако нешто. Постоје махинације којима покушавају да се изграде или сруше нације и групе на постсовјетском простору и Блиском Истоку. То се може назвати „племенском манипулацијом“ у социолошком и антрополошком жаргону или, у политичком жаргону, испадање из Велике Игре. У том контексту, **украјинизам су подржавали антируски елементи више од сто година, прво под окупацијом Аустријанаца и Немаца, затим Пољака и Британаца, а данас Америке и НАТО.**

Украјинизам је идеологија, која захтева нови поглед на фалсификовану историју, у којој се на Украјинце гледа као на одвојену нацију. Украјинизам је политички пројекат, у коме се тежи да се негира историјска јединственост источних Словена, као и географски корени и историјски контекст између Руса и Украјинаца. Другим речима, украјинизам тражи да се престане тражити разлика између Руса и Украјинаца зато што су та два народа различита већ сама по себи.

Русија је увек настојала да се дигне из пепела, о чему може да сведочи историја. Било како било, Русија ће се одржати. Док год различити народи Русије буду стајали под једном заставом за своју домовину, њима нико неће моћи ништа. Русија је преживела катастрофалне ратове и инвазије. И надживела је сваког непријатеља. Мапе и границе могу да се мењају, али Русија ће остати.

Стнард, 11.9.2015.
(Подвукла – Искра)

МахдиДаријус Наземроја
геополитички аналитичар
Превео: Андреј Цвијановић

СВЕТЛАНА АЛЕКСИЈЕВИЧ ИЛИ НОБЕЛ СА БЛАГИМ АНТИРУСКИМ УКУСОМ

Светлана Алексјевич је осудила улазак Крима у Русију, што није могло да остане без одјека у Нобеловом комитету

Шездесетседмогодишња белоруска новинарка и списатељица Светлана Алексјевич, која после 2000. године живи у иностранству, добила је Нобелову награду за књижевност за 2015. и тако постала 114. лауреат овог најпрестижнијег светског књижевног признања.

Нобеловом комитету стигло је ове године 259 предлога, од којих је прелиминарни избор прошло 198 кандидата, а осим Алексјевичеве на најужој листи били су вечити претендент јапански живи класик Харуки Мураками и Нгуи Ва Тионго кенијски прозаик и драмски писац који живи у политичком азилу у САД.

Прошле године је Светлани Алексјевич на Франкфуртском сајму књига уручена Награда мира, коју додељује асоцијација немачких књижара. Подсећамо да се та награда додељује за допринос развоју мира и узајамне сарадње међу народима и та се лауреаткиња, примајући награду, захвалила свим оним људима о којима је писала у својим књигама и новинским чланцима, будући да многи од њих нису више међу живима, али њихови гласови, према речима ауторке, вечно остају с њом.

ХРОНИЧАР СОВЈЕТСКОГ ПЕРИОДА

Централна тема стваралаштва Светлане Алексјевич су историја СССР и постсовјетског периода, рат у Чеченији, хаварија Чернобиљске нуклеарне електране. На прошлогодишњем Франкфуртском сајму представила је своју књигу *Време секонд-хенда*, на чије се издавање чекало десет година, а одмах по објављивању у московској издавачкакој кући *Време* преведена је и на шведски језик.

Светлани Алексјевич, која своја дела пише на руском језику, књижевну славу је донела дебитантска књига *Рат (Война) није женског рода* (рат је у руском језику женског граматичког рода; прим. аут.), која је неколико година чекала у фиоци док није дошло до политичког отопљавања, па је објављена 1983. године.

Године 1985. излазе јој из штампе *Последњи сведоци* о Великом отаџбинском рату из дечје визиуре а онда следе романи *Дечаци од олова* о рату у Авганистану, зборник исповести самоубица *Зачарани смрћу*, затим *Чернобиљска молитва* о катастрофи у Ченробиљу.

Њена последња књига *Време секонд-хенда*, којом је завршила серију *Гласови утопије*, изашла је у августу прошле године на шведском језику, што је вероватно и послужило као повод за номинацију за Нобела. После публикација

овог романа у преводу на шведски, књижевни критичари у Стокхолму су својим освртима једногласно узвикнули: „Ево правог фаворита за овогодишњег Нобела”. Њима су се придружили и књижевни познаваоци из других земаља.

Медији су, позивајући се на шведски ПЕН центар, саопштили да се „белоруска новинарка и списатељица кандидује за Нобелову награду још од 2002. године”.

ШТА ЈЕ У РАТУ НАЈСТРАШНИЈЕ?

„Тридесет година сам писала историју „црвеног човека”, то је петокњижје. У тим књигама је сав наш живот, онај који се називао социјализам, као и онај који се све до дана данашњег још никако не назива. Да, тада је устала и стекла образовање огромна маса људи. Јер, како је говорио Черчил, Стаљин је примио Русију са дрвеном ралицом, а оставио је са атомском бомбом. Са друге стране, ГУЛАГ је уништио огромну масу људи, смрћу, страхом, понижењем. Милиони чувара, анонимних достављача... О чему су могли мислити ти уплашени људи? А ми смо ипак њихова деца.

Шта је то чинило великим совјетског човека? Он је могао без размишљања дати свој живот за Отаџбину, могао се с лопатом у руци попети на кров атомског реактора, могао је да се баци под тенк... „Отац ми је причао. Завшила се битка, све мртве су сакупили, покопали у јаму, кренули даље. Поново је била битка, и опет пуна јама. Људи су се плашили да се упознају једни са другима, јер после прве борбе могло се десити да се више никад не сретну...”, рекла је у једном интервјуу Светлана Алексјевич.

„Кад сам сакупљала материјал за књигу *Рат није женског рода*, питала сам једну од ратних хероина: „Шта је у рату најстрашније?” Она се насмејала: „Млада си ти још. Мислиш да ћу ти рећи како је страшно умирати. А, кад прођеш сав рат у мушким панталонама, и то војничким – биле су ми тада до колена. Да само знаш како ме је било стид. Размишљала сам: кад погинем, лежаћу у тим панталонама онако ружна.”

„Живот је, како се види, разнолик, прост и суров”, рекла је у једном од последњих интервјуа Светлана Алексјевич, Белорускиња по оцу, Украјинка по мајци, Русиња по образовању и васпитању.

Вреди подсетити да је Светлана Алексјевич енергично осудила присаједињење Крима Русији 2014. године, што није могло да остане без позитивног одјека у Нобеловом комитету.

Стандард, 8.10. 2015.
(Подвукла – Искра)

БРАНКО РАКОЧЕВИЋ

МИГРАНТИ, ВУЧИЋ И БЕОГРАД НА ВОДИ

Пре неколико недеља, двојица анти-српских политиканата – Вучић и Милановић, у предизборне сврхе су глумили сукоб и вештачки подизали тензију у међусобном односу, а поводом проблема са најездом миграната. Кажемо вештачки, јер су обојица слуге Брисела и Вашингтона и подржавају вршљање хрватске обавештајне службе по Србији и узурпацију српске прехранбене индустрије. Хрватске производе свакако треба бојкотовати, али не због тога што Вучић глуми сукоб са Хрватима, већ из принципијелних разлога, а првенствено због хрватске окупације Републике Српске Крајине и злочиначке акције „Олуја” чију годишњицу славе као државни празник. Ономогућавање хрватским компанијама да послују у Србији и користе плодну равницу српске Војводине, била би једина права контрамера која би истински погодила хрватске капиталисте.

Дакле, уместо озбиљних контрамера против хрватске блокаде границе, Вучићев издајнички режим спроводи безначајне симболичке мере, првенствено да би „гурнуо под тепих” своју одговорност за огромну финансијску штету коју Србија трпи због најезде миграната. А мигрантска криза сваким даном све више открива свој прави карактер. Оно на шта смо упозоравали, сада се над Србијом надвија као сасвим реална и блиска опасност. Европска Комисија најавила је могућност масовног враћања миграната из ЕУ у Србију, позивајући се на тзв. Споразум о реадмисији (на који је, 2007. године, пристао тадашњи Тадићев режим) и на чињеницу да су мигранти у државе ЕУ дошли преко Србије.

Вучић је добро знао за овакву узрочно-последичну везу, али је упркос томе инсистирао на поплави миграната на српско тло, бранио ову поплаву и за такво држање, добио признање својих газда. Он је свесно, и по њиховом налогу, копао рупу у коју ови желе да гурну Србију – опљачкану, окупирану и деморалисану. Свима најзад мора бити јасно да је најезда миграната пројекат непријатеља Европе, који за циљ има промену демографске слике Старог континента. С обзиром да је Запад од раније прилично поплављен имигрантима, план је, по свему судећи, да се најновијим таласима илегалне имиграције преплави Балкан и Средња Европа. Ипак, верујемо да ће овакав развој ситуације допринети буђењу успаваних и анестезираних народа Европе, првенствено словенских народа – Пољака, Чеха, Словака и Срба, али и Грка и Румуна, и да ће их подстаћи на обрачун са издајничко-паразитским властодржцима у њиховим земљама.

У јеку мигрантске најезде, поново је актуелизована демагошка теза криминалне Вучићеве власти, о благостању које ће наводно донети изградња „Београда на води”. Премда све и када би био изграђен, „Београда на води” не би чинио никакву корист за српски народ, већ би једино представљао предају београдског зем-

љишта арапским узурпаторима и белосветским хоштаплерима. То нас подсећа и на чињеницу да је простор који је предвиђен за поменути лакрдију однедавно преплављен придошлим мигрантима, те да као такав представља ново ругло српске престонице. С обзиром да велики део овдашњих миграната долази из Сирије, проблематика најезде туђинаца нераскидиво је повезана са самим ратом у овој блискоисточној земљи, јер и овај рат као и организована мигрантска најезда имају истог атлантистичког господара.

У вези са тим, дуго ишчекивана војна помоћ Русије сиријском народу у борби проамеричко-исламистичких агресора, обрадовала је засигурно све честите и слободољубиве људе широм света. С обзиром да је нарочито руски геополитички интерес тангиран сиријском кризом, верујемо да ће ова помоћ бити константна и довољна да се председник Башар ал-Асад одупре агресору. Истом оном агресору који је данас окупатор и наше отаџбине, јер Србија се данас налази под чизмом ЕУ и НАТО и њихових полтрона који уништавају земљу и плачкају народ по налогу Светске банке и ММФ-а.

И нашу Србију су бомбардовали исти они који последњих година нападају Сирију, са истим циљевима и из сличних побуда. Због тога наш народ, можда и више него остали народи, осећа блискост са народом Сирије. Иако смо географски удаљени као два света, ми српски националисти и Сиријци делимо у много чему исти поглед на свет. Притом, наравно, не мислимо на сиријске исламисте и проамеричке припаднике ционистичког пројекта под називом „Исламска држава” (ИСИЛ) или на дезертере који по налогу атлантиста преплављују Европу. Мислимо на праве сиријске родољубе који се неустрашиво боре против исламског екстремизма, а међу којима је и значајан број хришћана. Многи од њих, како из Сирије, тако и из околних држава, мученички су пострадали од стране терориста ИСИЛ-а.

Треба имати на уму да је Сирија једна од последњих секуларних држава Блиског истока, а увођење шеријатског права и уништење православно хришћана Сирије један је од главних мотива исламских екстремиста да воде овај крвави рат, у коме користе сваку прилику да убијају православне свештенике и вернике. Председник Асад и његова влада нису под контролом Запада или Израела. Сиријска војска није у програму „Партнерство за мир”, нити су њени официри школовани на Западу. Посебно јаке мотиве за уништење Сирије, овакве каква је данас, има Израел. Између осталог, Сирија и Израел имају дугогодишњи спор око Голанске висоравни коју је окупирао Израел. Уништењем Сирије, Израел више не би имао озбиљнијих противника у свом непосредном суседству.

Србија

И. Средојевић

СЕДАМ ЗАБЛУДА О ЕМИГРАНТИМА ИЛИ – КАКО СРБИЈА ПЛАЋА АМЕРИЧКИ ЦЕХ

Поред свих који су се нашли позвани да се огласе и дају своје мишљење у целом овом замешатељству са тзв. емигрантима који су нам преплавили земљу нашао се и председник владе да убере неки маркетиншки поен вођен народном мудрошћу „Ако не можеш да их победиш, а ти им се придружи.“

Приморан од амбасадора који су пренели ферман од Меркелове пристао је на градњу некаквих прихватних центара (читај: логора) за ове људе па је злоупотребио измучену арапску децу која имају предње зубе у парку код ж. станице и сликао се с њима обећавајући им куле и градове, као да њих то интересује. Па они гледају како да се брже боље докопају Запада, а не да се задржавају у некој српској копији енглеског изума који су Немци у Другом светском рату довели до ужасавајућег и монструозног савршенства.

Боље да им је обећао да ће направити рупу у мађарском зиду, то би их више обрадовало. Доста критике. Таман толико да ражестимо СНС богове да би текст имао више коментара. Сад идемо редом да раскринкрамо заблуде које владају о овим људима, а које су лансирани медији на српском језику под контролом истих оних странака који су председнику издали извршну команду у вези са изградњом логора.

Прва заблуда: Ови људи су емигранти (азиланти, избеглице, невољници, несрећници...) Ништа од тога. У питању су дезертери помешани са нешто жена и деце. У Сирији, Ираку и Авганистану, одакле ови људи најчешће долазе, је рат. Те државе имају легалне и легитимне владе. То значи да имају и војне власти, а оне, као у свакој држави воде војне евиденције. У њима се налазе војни обвезници. То су способни мушкарци у животном добу за борбу, а таквих је 95% придошлица. Ништа им не фали, млади, здрави, прави, што се каже: „Волу би реп ишчупали“. Ако се у тренутку рата не налазе на месту које захтева њихов ратни распоред онда су дезертери. И доста ми је да више слушам њихову кукњаву. („У Ираку сам био магистар психологије и возио сам BMW“).

Да су остали да се боре за своју земљу можда би још увек возили аутомобиле спрам свог друштвеног статуса. Да је било ко у Србији одбио да се јави на свој ратни распоред 1991. и 1999. био би назван дезертером и као такав суђен за избегавање војне обавезе. Не видим што су сада они бољи од сваког другог нечасног војног обвезника у Србији, па их крстимо „емигранти“, „азиланти“, „избеглице“ итд... Најбољи доказ да јесу дезертери је чињеница да нису отишли у богате земље Залива (Кувајт, Емирати, Катар, Сауди Арабија...). Зашто нису када су им ближе од ЕУ и богатије? Зато што су те државе укључене у сукоб у Сирији и Ираку па не би дозволиле да се војни обвезници излежавају на њихов рачун као некакви лажни азиланти или емигранти већ би их третирали онако како се третирају војни

обвезници који избегавају своју обавезу: шаљу се у јединице где им је ратни распоред.

Друга заблуда: Они су овде против своје воље (протерани, отерани, отерао их рат, морали су да напусте своје домове, отерао их ИСИЛ, ИД...)

Ништа од тога. Сами су дошли овде. Нико их није терао у Србију. Они имају кампове на граници између Сирије и Турске у којима им ништа не фали. Турска је примила од почетка рата 2 милиона људи из Сирије. Имају кров над главом, имају шта да једу и пију, нико им не сече главе нити их тера да се боре за своје породице, куће, имања, поља, гробове својих предака, земљу или државу.

Ништа им не фали у поређењу са свим другим избеглицама на овом свету о којима брине међународна заједница оличена у UNHCR или било којој другој специјализованој агенцији УН или хуманитарној организацији. Они су сами напустили ове кампове и кренули у неизвесност која прати овакав пут по свом слободном избору. Нису били приморани на то. Значи они нису овде невољно већ добровољно или боље рећи својевољно.

Трећа заблуда: Одлучују се на овако тежак и неизванредан подухват из искрене намере да буду корисни и вредни припадници западноевропских друштава путем вредносне интеграције у иста по цену одрицања од своје верске етике.

Ништа од тога. Неки су отишли из истог разлога као и хиљаде Арбанаса или Рома из наше јужне покрајине: Зато што је лепше и лакше живети у нераду о трошку немачких, енглеских или шведских пореских обвезника као лажни азилант (у Немачкој још добијеш 800 евра џепарца месечно) него радити лоше плаћене просте послове у Србији. Други из исте заблуде из које се претежни део гласача у Србији већ неколико изборних циклуса „пеца“ на проевропску удицу (Да ли се неко сећа оне „жуте“ будалаштине: „Европа нема алтернативу“?) верујући да се у ЕУ боље и богатије живи, уз непромењен квалитет радне етике.

Једном броју међу њима дотурен је новац из буџета богатих арапских земаља (Катар, Емирати, Сауди Арабија...) да крену на тај пут. Када већ не могу да их натерају да се боре за своју земљу као војни обвезници могу да их искористе као несвестан људски материјал за исламизацију Европе. У највећем броју случајева они се овде налазе под утиском исте лажне представе (потпомогнуте петродоларима) која царује и међу српским гласачима, а према којој ће им бити боље у ЕУ јер тамо тече мед и млеко и падају печене Шеви с неба, само да је се домогну. Тамо се у радно време седи по кафићима исто или више него у Србији, Сирији, Ираку, Авганистану...

Четврта заблуда: То су све сироти људи који немају новаца (средстава, злата, дроге...) на овом путу.

Седам заблуда...

Није тачно. Управо супротно. У питању су у великом броју случајева припадници најбогатијих и привилегованих слојева сиријског или ирачког друштва или бивши произвођачи и трговци дрогом из Авганистана. Највећи део њих има новца да без проблема покрије трошкове пута дугачког хиљаде километара на којем треба платити, на почетку, професионалне, а касније аматерске кријумчаре људима (Организовани криминал у Србији и Мађарској није био спреман за ову навалу „клијентеле“ па у посао „ускачу“ почетници).

Како би она наша будала од полицајца могао да им отме 2 хиљаде евра да их немају? Тврдим да су у просеку богатији од просечних грађана Србије. Иначе не би могли да пређу пут од Блиског истока до средње Европе све подмићујући чиновнике на границама или плаћајући репрезентима организованог и неорганизованог криминала услугу организације пута. Они који су стварно сиромашни остали су у избегличким камповима на граници Турске и Сирије јер не могу да плате превоз и мито.

Пета заблуда: Сви ће они брзо отићи одавде. Неће.

Сви они би да оду одавде али им ЕУ то неће дозволити. Она планира да их комбинацијом мађарског и бугарског зида, физичке силе снага реда и слабости српске власти, која је приморана да са радошћу прихвати идеју изградње тзв. прихватних центара у Србији, задржи код нас. Ко је од ЕУ чиновника приговорио Мађарској било шта озбиљно због изградње зида? Нико ништа. Пар неизбежних критика за понашање мимо европских вредности (више се ни то не чује), а зид расте ли расте. **ЕУ одговара да се проблем реши ван ње и колико год је могуће о туђем трошку.** Што се ЕУ тиче проблем тзв. емиграната ће се решавати до последњег квадратног метра Србије.

Шеста заблуда: Они иду преко Србије зато што је овде најкраћи пут до Европе.

То је тачно, али то није разлог. Па чим уђу у Бугарску већ су у ЕУ, а ту су кренули, зар није тако? Зашто онда иду у Србију? Иду овуда зато што им у Бугарској, Румунији или Грчкој полиција пребија кости све по ферману Меркелове, а у Србији је то истим актом забрањено. Нема смисла да нам Меркелова да дозволу да бијемо наше будуће сустанаре и комшије у систему логора који ће бити изграђени по Србији.

Седма заблуда: Сви су они добри људи који нам не желе зло већ желе само да прођу кроз Србију и да плате све рачуне за собом.

То је тачно све дотле док их комбинацијом метода о којима сам писао не задрже у Србији. Е тада ћемо видети да ли су и колико су добри људи. Све дотле док верују да ће стићи у ЕУ и остварити своју европску фантазију они ће бити питоми, кротки, безидејни и пропагандом слуђени као и просечан српски гласач. Кад схвате да од тога нема ништа и да ће се у Србији задржати трајно тада ће настати проблем. Прво ће бити у шоку, па ће тај шок прећи у неверицу,

па у немоћни бес који ће искалити на слабе у свом најближем окружењу.

Затим ће почети да постављају питања. Где сам то ја? Одговор ће добити од припадника НВО сектора који су тај дан на дежурству (за дебелу девизну дневницу) у логору а који ће имати припремљене флајере одштампане од европских пара на арапском, персијском, паштунском, урдуу и другим језицима наших нових суседа да им желе добродошлицу у њиховој новој домовини која се зове Србистан уз извињење што нису стигли да изграде џамије. Дотле нек се осећају слободни да тепихчић простру где хоће.

Домороцима је забрањено да кажу да им смета. Затим ће поставити питање шта ја радим овде? Ово ће бити више реторичко питање јер ће њима бити савршено јасно да не раде ништа. Затим ће поставити по нас домороце најтежа питања, она у футуру: Од чега ћу да живим овде? Шта ћу да радим овде? Који посао је овде мој? Које имање је овде моје? Које жене су овде моје (ово питање иде обавезно у множини)? Које место у овом друштву је моје? Које цркве овде ће бити џамије (и ово питање је обавезно у множини)?...

Шта мислите како ће у пракси изгледати тражење одговора на ова питања? Оставићу то машти читалаца и њиховој способности да себи дочарају сцене из серије Walking Dead са српским пејзажима у позадини.

Све у свему механизам којим су богате државе Западног света патентирале као решење за проблем блажих облика миграција људи (трговине људима и кријумчарења људи) поново се користи код најтежег облика – нове сеобе народа. Ове земље, које су на правцима миграција земље коначног одредишта, покушавају да спонзорисањем правних, техничких, организационих и кадровских претпоставки за борбу са миграцијама у земљама транзита изврше једну перфидну и дрску замену положаја.

Од земаља транзита (као што је Србија) покушавају да направе земље коначног одредишта и тако на њих пребаце терет који би иначе оне носиле. У исто време не одустају од привилегија легалних миграција у којима за себе бирају најквалитетније људе. Није ни чудо да се сви остали, који су по њиховим стандардима људски шкарт, а таква је већина, тада обраћају организованом криминалу за остварење својих ЕУ маштарија.

Прво је спољна политика Запада уништавајући уређене и функционалне државе Блиског истока и северне Африке њихове грађане претворила у бескућнике и подстакла нову сеобу народа. Затим је унутрашња путем рестриктивне усељеничке политике ове људе још једном ојадила усмеравајући њихове последње ресурсе, оне које су успели да сачувају у миграцијама, према организованим кријумчарима људи.

И сад Србија треба да плати рачун за злу намеру Американаца и Енглеза, немоћ Немаца и Француза и глупост и слабост напредњака. Што је много – много је.

НСПМ, 25.8.2015. **Бранислав Ристивојевић**
(Подвукла – Искра)

МИКИЦА ИЛИЋ, ОСВИТ ДАНА ОСМОГ

Микица Илић (1972) из Сремске Митровице, аутор је романа, збирки прича, есеја, радио драма итд. Његов најновији роман, *Освит дана осмог* (2015),¹ описује догађаје у Србији и Југославији у Првом и Другом светском рату, као и у послератном добу. Аутор пише о доживљајима учесника у тим историјским догађајима, нарочито кроз шта су све пролазили српски карактери романа. Илић не приказује то као историчар, мада се цела радња заснива на историјским чињеницама, већ на уметнички начин, што чини роман једним од важних дела у савременој српској књижевности.

Главни карактер романа, Лазар, сада у старим годинама, прича о својим доживљајима у важним периодима српске историје. О Другом светском рату, у коме се Лазар борио, он прича о заробљеничким логорима, организованим са редовним црквеним службама, и како су се заробљеници понашали једни према другима, подељени на ројалисте и комунисте. Помиње и изасланике владе Милана Недића и официре Српског добровољачког корпуса, позивајући их да се врате у Србију и помогну у борби против комуниста. При крају рата Лазар описује страхотно савезничко бомбардовање заробљеничког логора у Оснабрику, што је имало као последице велики број изгорелих и још више рањених. После рата страдали су краљевски официри, припадници Недићеве Државне страже, добровољци, Дражини и остали четници и други.

Поред општих примедби на овај роман, главна тема овде је доба после доласка комуниста на власт. У самом почетку Лазар упоређује ново са предратним добом и тврди да је комунистичка власт гора. У њој он наводи многе недаће и немаштине. Уместо слободе, правде, поштења, самилости и осталог он налази да је сада све супротно од старог стања. Најгори је откупни дуг у житу, месо и вуни, за шта су сеоски домаћини били задужени, али су кажњавани ако нису хтели или имали да отплате задужење: "Видех двојицу 'другова' како на правди Бога туку старицу Стојанку због петнаест клипова кукуруза, сакривених под стрехом вајата. Тукли су је кундацима, крвнички, стиснутих зуба и закрвављених, ситних очију пуних злобе. Старица се увијала, стењала и сакривала забраћену, ситну главу међу смежуране, бледе шаке, премрежене плавичастим венама. Са сваким новим ударцем њене прозирне, меке руке је шкروпила црвена лепљива течност. Стењала је тихо, непрекидано, немоћна да се људски проде-ре и завапи. Њен плач је био немушт, без суза, помирен са злехудом судбином... Кад је видела да скривам поглед, старица ми рече: 'Боље је, синко, кад те туђин бије, лакше се подноси, а и мање боли.'" (38) Лазар даље прича: "Ноћу припити 'другови повереници', заједно са народном милицијом, преврћу кућу и односе девојачке спреме уместо кукуруза и вуне, па, касније, када их пријаве, добију разбијену главу и сломљена ребра, а активиста партијски укор... па унапређење... Научише људи да може да буде оно што никада пре било

није." (39) "Срећни су били сељаци које су ухапсили са налогом и спровели у варош, у затвор, јер хапшења од стране локалних кабадахија, која су се завршавала по јаругама и шумарцима, сломљених ребара и разбијених зуба, постадоше свакодневица." (21)

Нису страдали само сељаци. Лазар спомиње и Голи оток, "чије име нико није спомињао, попут злоћудне болести," где су страдали и они комунисти у које је партија посумњала да су скренули с пута. (23) Људи су патили и од глади: "Заједно су гладовали предратна сиротиња и предратне газде. Нове власти као да су се радовале свеопштем гладовању, сматрајући да се 'ново доба' и 'нови човек' рађају кроз катарзу глади и немаштине. Једнакост у беди била је важнија од свега." (52)

Судије и судство такође су унесрећили људе. Слушалац (аутор) тумачи Лазареве речи о судији: "Са лица му се чита да би био најсрећнији да смо сада у шуми, јер би тада његова неизречена пресуда одмах постала извршна... Он је и тужилац и судија и бранилац, он је 'господ бог', а ми смо 'пали анђели' којима нема поврата у рај... Свако може да те пљује, понижава и напада, а ти немаш право да будеш невин. Твоју кривицу нико не доводи у питање, јер је суђење ту само као представа, као катарза, као забава за прости пук. И једино тад можеш потпуно да схватиш велике, страшне речи из Књиге над књигама: 'Не суди да ти не буде суђено!'" (54-55)

И даље: "Отимачина која је наступила у слободи, превазишла је све пређашње. У новој држави се пљачкало законски, без бојазни и устезања." (68) Дозволили су да криминалци организују црну берзу: "Црна берза је функционисала бес-прекорно, спајајући својим лепљивим пипцима мучитеље са жртвама, јер се, захваљујући америчкој роби из пакета Црвеног крста трговало у оба смера." (58)

Има још пуно таквих детаља, на пример о новом животу за Лазара и друге повратнике из заробљеништва. Толико много, да Лазар закључује: "За њега је рат био заувек изгубљен и његов пораз није могао да донесе победу." (88) Као најбољи пример он наводи старца који који тражи и налази изгубљеног сина на завејаном сремском фронту. И војника из Недићеве страже пред стрељање у Кочевју, где његова сестра у партизанској униформи не препознаје брата. Читање овог романа води једином закључку, често помињаном у роману, да је све било горе него под окупацијом.

Освит дана осмог је вредан допринос српској књижевности. После деценија комунистичког хвалисања, овде се говори јасно у чему је истина. Роман заслужује пажњу читалаца жељних правде и истине.

Васа Михаиловић

1 Микица Илић, *Освит дана осмог* (Београд: Лаћарак, 2015), 118 стр. Бројеви страница цитата назначени су у тексту.

+ ПРОТОЈЕРЕЈ МИЛЕНКО ЗЕБИЋ

Протојереј ставрофор Миленко Зебић умро је у Бирмингему, Енглеска, 29. септембра 2015.

Отац Миленко родио се 27. јануара 1926. године у Бјеловару од оца Душана, индустријалца и мајке Драгице, домаћице. Основну школу завршио је у Бјеловару, а другу мушку гимназију у Београду, заједно са Властимиром и Михајлом синовима касије хиротонисаног патријарха Германа. У гимназији је постао члан омладинске организације ЈНП Збор – „Бели орлови”. После немачког напада на Совјетски Савез и устанка наших комуниста у окупираној Србији, 1941, ступио је у Српске добровољце, каснији СДК, и са њима учествовао у свим борбама својих јединица против партизана, како у Србији тако и после повлачења у Словенији. На крају рата и преласка националних снага у Италију, живи са осталим добровољцима у војно-избегличким логорима Форли и Еболи. Истиче се својом радиношћу и борбеношћу. Као добар слухиста, вредан је члан црквених хорова. После мира са Италијом, „савезници”, априла 1947, селе велики логор свих националних снага Еболи, у британску зону окупиране Немачке и расељавају у више мањих логора. У Немачкој упознаје будућу супругу Олгу Павловну.

По добијању цивилног статуса „расељеног лица”, Енглези први почињу са регрутовањем радника за своју ратом уназађену и осиромашену индустрију, међу њима и Миленка, са мноштвом других добровољаца. Програм регрутације има је звучно име „Европски добровољни радници” (EVW), а у ствари био обавезан трогодишњи рад на најтежим пословима, за које је било тешко наћи домаће раднике. Миленку је додељен посао у руднику соли, Сандбач, где је свакодневно лопатао со у вагоне. Ту му се – по договору из Немачке – придружила Олга Павловна. Венчали су се 1948. 1. августа 1949. из љубави Олге и Миленка рађа се прво кћер Радмила, а 25. јануара 1951. године добијају сина Александра.

Миленко је радио у руднику, али своје слободно време посветио је музици, цркви и формирању српских заједница на северу Енглеске, где је био од велике помоћи проти др Димитрију Најдановићу. На позив проте Радована Миљковића, Миленко долази у Бирмингам и ту остаје до своје кончине. Прота Радован је имао велико поверење у Миленка и његову црквеност. Године 1958. рукоположен је у свештенички чин и ту почиње његова права мисионарска делатност. Оснивање мешовитог хора сачињеног од свих нација који су живели у Енглеској, формирање заједнице англо-православаца, богослужења на различитим језицима руском, грчком, бугарском; за све оне који су били жедни вере, отворио је своје срце.

Године 1963. прота Миленко заједно са верним народом купује парче земље од породице Кадбери и ту се рађа невероватна идеја, почиње

изградња велелепне светиње храма Светог кнеза Лазара, гради се бирмингамска Лазарица. Радови на изградњи храма почели су 1965, а храм је освешћен 1968. године. Архитекта храма је Драгомир Тадић, иконостас је израдио Зарић а осликавање је било поверено Душану Михајловићу. Зидање храма је било под покровитељством и благословом Патријарха српског Германа, с обзиром да тада није била формирана западно-европска епархија храм Светог кнеза Лазара је проглашен од стране Патријарха Германа за ставропигијалну цркву. Сав материјал за зидање – мермер, стубови, розете прозори све то је донето из Србије. Међу великим ктиторима и приложницима треба напоменути кума цркве Драгана Лукића, сер Адријана Кадберија и сер Алфреда Овена, као и бивше српске добровољце у целини.

Године 1990. бирмингамска Лазарица на челу са оцем Миленком добија предиван конак светог кнеза Лазара и кулу свете Евгеније са капелом посвећеној овој дивној светитељки. Прота Миленко је одликован свим црквеним одликовањима по својој заслуги од плавог појаса до напрсног крста. На предлог патријарха Германа одликован је орденом Светог Саве првог степена, а на 40. годишњицу подизања храма награђен је Карађорђевог звездом првог степена од стране престолонаследника Александра Карађорђевића.

Прота Миленко је оснивач Лазарице преса, штампарије која је у тешко време за српски народ, време комунизма и безверја објављивала дела светог владике Николаја Велимировића на енглеском језику и то четири књиге ПРОЛОГА и две књиге ХОМИЛИЈА да се и енглеска популација упозна са православљем и житијима светих Божијих угодника. Године 1992. на парохији бирмингамској долази отац Александар Зебић, син проте Миленка, а прота наставља да обавља дужност старешине цркве Лазарице и дужност архијерејског заменика за Велику Британију и Скандинавију, по благослову новоизабраног епископа Доситеја. Ову дужност је прота честито обављао све до 2010. године када је због здравствених разлога морао да се повуче. Својим уснућем у Господу прота је оставио протиницу Олгу, сина оца Александара, кћер Радмилу и унучад Лару, Ану, Филипа и Данијела. Парохијани бирмингамске парохије, а и свештеници других енглеских парохија, памтиће проту Миленка као изузетно доброг и марљивог свештеника, понекад строгог али правичног и достојног свога имена и чина. (Горњи део о црквеној делатности проте Миленка, пренет је углавном из некролога бирмингамског пароха, проте Ненада Поповића).

Искрено саучешће ожаловљеној породици. Нашем другу и бившем добровољцу, покојном проти о. Миленку, слава и хвала. Молимо се васкрслом Господу да му подари вечан живот у Царству Христовом!

Искра

Саудијски краљ поклања ЕУ 200 нових џамија

Саудијски монарх најављује да ће Европи поклонити 200 нових џамија. Док још имамо времена, то би требало да схватимо као опасну претњу.

Чињеница да Саудијска Арабија, једнако као и богати Емирати у Персијском заливу, ни у сну не намерава да подари азил муслиманској браћи и сестрама из Сирије или Ирака, врло је интересантна за Европу. То је информативно користан, иако у оперативном смислу мало релевантан елемент за решавање актуелне миграционе кризе.

Напротив, у скорој будућности се као много важнији може показати поклон који је 79-годишњи саудијски краљ Салман ибн Абд ел Азиз ел Сауд најавио као свој знак солидарности са избеглицима. За стотине хиљада муслимана који се ових дана и недеља уливају у Немачку, саудијски монарх би великодушно и на хо-рук хтео да подигне 200 нових џамија између Фленсбурга и Пасауа. Није искључено да краљ има сличан план и за Аустрију, да и нас интегрише у такву врсту спиритуалног Маршаловог плана на саудијски начин.

То треба разумети тако јасно како је и изворно изречено: Као отворено опасну претњу. Јер, где год је Саудијска Арабија ван својих граница финансира подизање џамија, од Балија до Босне, свуда се у наставку развијала посебно радикална врста ислама, коју су ширили изразито радикални проповедници.

У Сарајеву је, на пример, 2000. године парама из Ријада подигнута највећа џамија у јужној Европи. Од момента изградње, она континуирано делује као тврђава босанске вахабитске сцене и најважнији центар регрутације Исламске државе на Балкану. У селу Горња Маоча, још једној вахабитској тврђави у Босни, животни услови већ сада имају више сличности са онима на територији под контролом Исламске државе него онима у Европи. Жене су тамо створења нижег реда – а то је Босна, Европа.

Да тих нових 200 џамија у срцу Европе не могу бити од велике помоћи да се новим Европљанима које смо добили са Блиског истока брзо пренесу западне вредности, разуме се само по себи. Тешко да ће их оне учинити сензибилним за друштвене детаље као што су једнаки положај жене и мушкарца, поштовање либералног принципа сексуалне оријентације, или одвајање религије и државе.

Уместо тога, оне ће се, по убрзаном поступку, развити у магнете за хиљаде младих мушкараца које сада поздрављамо срдачним натписима "Refugees welcome".

Колико миграција зна да чита и пише? Поћимо од претпоставке да разумеју гест добродошлице. Но, свеједно остаје питање колико њих то уопште може да прочита. Према неформалним проценама хуманитарних организација, придошлице су у великом броју аналфабети – чак до 50 одсто младих Авганистанаца у Аустрији, до 20 процената оних који тврде да су из Сирије.

Није на одмет напоменути да је у Сирији пре рата функционисао добро организовани школски систем, па је због тога тамо релативно мало аналфабета и више образованих у односу на друге земље порекла.

Ко не зна да чита и пише има тачно нула шанси да овде дође до неког посла. Због тога се може очекивати да ће добар број младих мушкараца, оних који су тренутно тако "welcome", у неколико следећих година доћи у фазу горког разочарања.

То је онда егзистенцијални моменат за 200 саудијских џамија! Тог тренутка оне би се с персоналом и идеологијом нашле при руци тим љутитим младим људима, да их приведу правој вери, да им помогну да артикулишу своје незадовољство. Најкасније тада, имамо заиста велики проблем. И не, не мора се бити параноичан.

Политичар Слободарске партије Аустрије или члан Пегиде приметио би какве смернице развоја се тренутно постављају. Може нам се догодити управо оно што је јеврејски мађарски писац и нобеловац Имре Кертеш недавно написао: "Због свог либерализма, који се показао као инфантилан и аутодеструктиван, Европа би ускоро могла пропасти. Својевремено је Европа произвела Хитлера, и одонда се чини као да је од срамоте изгубила главу за све рационалне аргументе. Широм смо отворили врата исламу... То се увек завршава на исти начин: Једна цивилизација достиже стадијум презрелости, где не само да више не може да брани, већ из неког наизглед несхватљивог разлога још одгаја и храни властитог непријатеља који ће јој задати одлучујући ударац". (Имре Кертеш, "Последња мисао"). Немачка и Аустрија управо покушавају да докажу да то није тако. Канцеларка полетно тврди: "Ма, ми то можемо!".

Die Presse, 11.9.2015.
(Подвукла – Искра)

Christian Ortner
Превела Весна Кнежевић

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 1998. до данас; такође и све броје за прве четири године Искре 1949, 1950, 1951. и 1952, као и другу сродну литературу – читати их или 'преузети' (download) – на сајту „Ново видело“ <<http://www.novo-videlo.com>>.

„ISKRA“
SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST
Administracija i Uredništvo *Iskra Periodical (Publisher)* - 17 Harvelin Park, Todmorden, Lancs OL14 6HX, England. - E-mail: vdj@talktalk.net -
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno

mišljenje redakcije. „Iskra“ izlazi svakog 1. u mesecu. Typeset and printed by Artprintmedia doo, Novi Sad, Serbia. Godišnja pretplata za „Iskru“ (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 30). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama. Čekove za „Iskra Periodical“ slati na adresu poverenika za Englesku.

Poverenici: AMERIKA: „Jadran“, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris, VIC.3146 — ENGLJESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris. - NEMACKA: D. Jakovljević, Mendelssohnstrasse 6060325 Frankfurt am Main

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

АМЕРИКА ЈЕ ОКРЕНУЛА ЛЕЂА ХРИШЋАНСТВУ

САД и Католичка црква победиле СССР, а сада уступају место руском православљу

Током 50-тих година прошлог века постојала су два стуба светског антикомунистичког покрета – Двајт Дејвид Ајзенхауер у Америци и поглавар Римско-католичке цркве Папа Пије XII. Током 80-тих, последње деценије Хладног рата, заменили су их Роналд Реган и папа Јован Павле II.

Када је Франциско ових дана стигао у Вашингтон, вероватно је приметио да се наша земља разликује од Америке из времена Ајзенхауера или Регана. **У Америци 2015. доминирају хомосексуализам, абортуси и истополни бракови – срамни преступи за педесете и смртни грехови у катехези Пија XII постали су уставна права.** Те вредности одређују политику Барака Обаме, а наши чиновници бране та уверења у УН.

Ево шта ми проповедамо свету. Оно што су Американци раније називали падом и декаденцијом, Обамине САД називају прогресом. И усред тог пира гласно прослављају победе наш потпредседник католик Џо Бајден, а заједно с њим и лидер Демократске партије Ненси Пелоси.

После Ајзенхауеровог одласка, хришћанство и вера су отргнути из америчког друштвеног живота. Библија, молитва, хришћанска уметност, књиге и симболи забрањени су у државним школама, као што су били забрањени на Куби када је Фидел Кастро дошао на власт. **Наша вера не може да се предаје нашој деци. Америка је – данас другачија земља, ми смо световна и постхришћанска нација која се налази на путу одбацивања вере.**

Иронијом судбине, Владимир Путин настоји да обнови православље као основу морала и права у Русији. А у The Wall Street Journal већ читамо да Си Ђинпинг покушава да другове поново врати под окриље конфучијанства. Свет се променио. Чини се да

свака цивилизација признаје да је вера неопходна Западу који је изгубио веру и умире.

Наслов у чланку The New York Times реторички поставља питање: „Губе ли западне вредности своју владавину?”. Аутор текста, Стивен Ерлангер пише: **„У свом одустајању од западних либералних вредности – сексуалне равноправности и избора – конзервативна Русија налази додирне тачке са верским учењима ислама, Ватикана, протестаната и ортодоксних Јевреја”.**

Ипак, то што Ерлангер приписује „конзервативној Русији”, то је већ било у Америци, али 1955, а нема га сада. Поставља се питање: мења ли се морал истине?

Ето, световна Америка, која се ослобађа од хришћанства, сада проповеда ново јеванђеље у свету, говори: **либерална демократија је спас за човечанство.** Католичка црква се такође суочава са све већом **кризом морала.** У време Пија XII и Јована Павла II, Црква је учила да су десет заповести и Проповед на Гори вечни.

Ова двојица папа такође су учили да је брак нераскидив, да је хомосексуалност неприродна и аморална, да је абортус убиство невиног нерођеног детета. Без обзира на то, **унутар Ватикана редовно се одржавају расправе о томе шта да се промени у Цркви да постане привлачна за оне који су одбацили веру.**

Током последње две године у Ватикану се дешава морална пометња. Значи ли све ово да Америка и Католичка црква – пошто су победиле у идеолошком рату са СССР који је трајао 70 година – сада доживљавају пораз и раскол?

Да, значи, и ми сада наше место уступамо Русији.

Факти, 26. 9. 2015. Патрик Бјукенен
(Подвукла – Искра)
Превела Ксенија Трајковић